

Conducerea agape

- lecții despre conducerea spirituală preluate din viața lui R.C. Chapman -

Robert L. Peterson și Alexander Strauch

Prefață

Pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul secolului douăzeci, devenim din ce în ce mai conștienți de nevoia noastră acută de modele vii în domeniul conducerii creștine. Robert Cleaver Chapman (1803-1902) constituie un exemplu demn de urmat în conducerea agape. Deși puțin cunoscut astăzi, Chapman a fost un conducător creștin care s-a bucurat de prețuire în Anglia secolului nouăsprezece. Trăsătura vieții sale spirituale care l-a făcut să se remarce a fost dragostea sa evlavioasă.

Chapman a fost pastor, învățător și evanghelist, un conducător puternic și un vizionar, după cum dovedesc cu prisosință rezultatele lucrării sale. Stilul pe care l-a abordat în activitatea sa de conducător a fost în deplină consonanță cu principiile conducerii iubitoare și pline de har a lui Dumnezeu. Pe lângă rezultate, pentru el conta la fel de mult și duhul în care era înfăptuită lucrarea Domnului.

Cu câțiva ani în urmă, l-am rugat pe dr. Robert L. Peterson să scrie o biografie amănunțită a lui Robert Chapman. Domnul Peterson este cercetător în domeniul fizicii, prezbiter devotat lucrării sale în adunarea în care slujește și un om cu un profund caracter creștin. Pe când dl. Peterson își încheia lucrarea, ne-am dat seama că o biografie detaliată a dlui Chapman nu se va bucura de atenția pe care o merită, numele său fiind necunoscut multora. În consecință, am hotărât să publicăm mai întâi o carte de dimensiuni reduse, pentru a prezenta publicului acest om remarcabil al lui Dumnezeu.

Cu permisiunea dlui Peterson, l-am rugat pe Alexander Strauch, autorul lucrării *Biblical Eldership* („Lucrarea de prezbiter din perspectivă biblică”), să selecteze pasaje din lucrarea dl. Peterson și să le aranjeze pe subiecte. Acesta este motivul pentru care această carte nu este o biografie în sensul strict al cuvântului. Este o selecție de instantanee biografice din viața lui Chapman, care ilustrează conducerea pastorală evlavioasă în acțiune. După cum George Muller, cunoscutul director de orfelinat și prieten apropiat al lui

Chapman, a fost un model pentru mii de creștini în ce privește rugăciunea și credința în Dumnezeu, dorim ca viața lui Chapman să invite pe credincioșii de azi la o viață de dragoste supranaturală, dăruită de Dumnezeu.

Nădejdea noastră este ca această carte să vă atingă inimile, să vă schimbe concepțiile despre cum trebuie înfăptuită lucrarea lui Dumnezeu și să vă încurajeze să doriți să vă asemănați din ce în ce mai mult cu minunatul nostru Domn Isus Cristos.

Editura

Conducerea agape

„Și chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința, așa încât să mut și munții și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic.” 1 Corinteni 13:2

Dramaturgul britanic George Bernard Shaw scria cândva: „Creștinismul ar putea fi ceva benefic dacă cineva s-ar încumeta să-l încerce.” Ironia lui Shaw scoate la iveală una dintre problemele noastre persistente: aceea de a nu adopta și pune în practică, în umblarea noastră de zi cu zi, principiile în care pretindem că am crezut. Această problemă devine cât se poate de evidentă în răspunsul nostru la învățăturile lui Cristos cu privire la unitatea Bisericii, la slujirea în smerenie și la dragoste. Nu am reușit să urmăm exemplul lui Cristos și să luăm în serios poruncile Sale. Profesorul Michael Green de la Colegiul „Regent” din Vancouver, Canada, exprimă acest adevăr în cuvinte mușcatoare:

Când medităm la istoria Bisericii, nu suntem oare constrânși să mărturisim că aceasta nu a izbutit să urmeze exemplul Fondatorului ei? Mult prea des a purtat ea hainele somptuoase ale conducătorului, și nu șorțul slujitorului. Chiar și în zilele noastre, cu greu se poate afirma că „semnul distinctiv” al Bisericii este acela al unei societăți pe ai cărei membri îi leagă dragostea față de Cristos și care este devotată slujirii dezinteresate.

Când arhiepiscopul anglican de Canterbury, Robert Runcie, a anunțat, în martie 1990, că intenționează să demisioneze din funcția sa, săptămânalul britanic *The Sunday Telegraph* a comentat: „Nu se întrezărește nicio posibilitate de a găsi pe cineva care să îndeplinească această slujbă mai bine decât el; aceasta se datorează, în parte, faptului că este o persoană decentă, inteligentă, spirituală și lipsită de infatuare, care conduce o instituție birocratică, înțesată de oameni încrezuți și nemiloși.”

Adresându-se membrilor Convenției Baptiste de Sud – deși cuvintele sale ar putea fi adresate oricărei alte denominațiuni – pastorul Richard Jackson spunea: „Dacă veți umple o cameră cu predicatori din Convenția Baptistă de Sud, veți obține o cantitate de orgoliu suficientă pentru a șterge Washington D.C. de pe hartă.”

Conducători religioși din mai toate confesiunile sunt de acord că problema cea mai serioasă cu care se confruntă bisericile astăzi este criza integrității. Scandalurile izbucnite în urma unor nereguli financiare sau

relații extraconjugale au devenit frecvente în comunitatea liderilor creștini. Luptele pentru putere și dezbinările au devenit regulă, și nu excepție. Care sunt cauzele acestor catastrofe? Acestea nu sunt dificil de identificat: mândria distructivă și egoismul morbid din inima omului. Mândria și egoismul, și nu principiile cristice de smerenie și dragoste jertfitoare pentru alții, controlează o mare parte din ceea ce se numește lucrarea lui Dumnezeu. Deseori, lucrarea Domnului devine o chestiune de autoafirmare, de competiție, o treaptă spre succes în marea afacere care este religia.

Cât de ușor uităm porunca Domnului: „Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci, în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci la foloasele altora” (Filipeni 2:3-4).

Mai mult ca oricând, este nevoie să rostim din inimă rugăciunea cunoscutului evanghelist din secolul al optsprezecelea, George Whitefield: „O, această dragoste de sine, această îndărătnicie! Doamne Isuse, fie ca Duhul Tău binecuvântat să le dezrădăcineze din inimile noastre!”

Pentru aceia dintre noi care doresc să devină conducători sau învățători ai poporului lui Dumnezeu, Isus Cristos a insistat în repetate rânduri asupra faptului că trebuie să avem o atitudine smerită, să nu căutăm să ne evidențiem înaintea oamenilor în ce privește poziția socială sau reputația. El ne cheamă să ne slujim unii pe alții în dragoste, să iertăm pe cei care ne-au jignit și să ne socotim frați și surori din familia lui Dumnezeu. Putem rezuma toate aceste lucruri într-un singur cuvânt: *dragoste*.

Dragostea la care ne referim aici este dragostea lui Dumnezeu, descoperită în chip suprem în jertfa lui Cristos pe cruce. Pentru a exprima această dragoste minunată, primii creștini au ales substantivul *agape*, căruia i-au adăugat conceptul lor despre dragoste: iubirea deliberată și jertfitoare a lui Dumnezeu, care se exprimă indiferent de valoarea sau meritul persoanei peste care se revarsă. Această dragoste de tip *agape* trebuie să fie trăsătura definitorie a tuturor discipolilor lui Cristos. În ultimele ceasuri din viața Sa, Domnul nostru le-a dat ucenicilor o nouă poruncă: „Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu... Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei” (Ioan 13:34-35).

Dragostea *agape* a lui Dumnezeu este esențială vieții creștinilor! În 1 Corinteni 13:1-3, Pavel afirmă că, dacă posedăm toată cunoașterea biblică din lume sau dacă suntem cei mai mari conducători sau cei mai prolifici

evangheliști din lume și nu avem dragoste, suntem nimic. Ne pierdem timpul doar. În consecință, orice conducător creștin care nu lucrează din dragostea agape își risipește viața acum și pierde răsplata veșnică de mai târziu. În plus, ca și cum acestea nu ar fi de ajuns, un asemenea conducător împiedică dezvoltarea spirituală a trupului lui Cristos.

Fiecare biserică locală ar trebui să fie o fereastră a dragostei supranaturale a lui Cristos. Această dragoste trebuie să curgă din fiecare mădular al trupului către alte mădulare și către lume, spre uimirea îngerilor. Paul E. Billheimer scrie:

Putem asemăna biserica locală unui atelier spiritual în care se dezvoltă dragostea agape. Tensiunile din cadrul relațiilor de părtășie oferă condițiile ideale pentru încercarea și maturizarea [dragostei]... Adunarea locală este unul dintre cele mai bune laboratoare în care credincioșii pot să-și descopere goliciunea spirituală și să înceapă să crească în dragostea agape.

Biserica matură, caracterizată prin legături de dragoste, nu se poate dezvolta dacă cei care o conduc ei nu operează în dragostea de tip agape. *Biserica locală nu este destinată a fi o afacere, un club social sau partid politic; este familia lui Dumnezeu, în care locuiește Duhul Său. După cum elementul de bază al unei familii este dragostea, în același mod iubirea trebuie să fie elementul unificator al bisericii locale.*

Epistolele apostolului Pavel ne furnizează cel mai bun exemplu de conducere agape, acela al conducerii care pune în practică principiile lui Cristos. În 2 Corinteni 12:15, Pavel scrie: „Voi cheltui prea bucuros din ale mele și mă voi cheltui în totul și pe mine însumi pentru sufletele voastre.” Astfel acționează conducerea agape!

Conducerea creștină autentică implică o dorință vie de a se cheltui spre binele altora. Robert Chapman întruchipează un astfel de stil de conducere. Pe parcursul vieții sale, el a devenit cunoscut pentru comportamentul său binevoitor, răbdarea, bunătatea, judecata echilibrată, priceperea de a împăca oameni aflați în conflict, loialitatea absolută față de Scriptură și purtarea sa de grijă plină de iubire.

Toți vorbim despre dragoste, dar când o persoană ne rănește sau nu este de acord cu noi, deseori revenim imediat la modul de acțiune al lumii, acela de a ne ataca unii pe alții în diverse moduri: ceartă, calomnie și lupte pentru putere. Chapman însă a pus în practică principiile dragostei agape, în timp ce avea el însuși parte de loviturile și contradicțiile vieții. Mai mult, viața lui a

reprezentat un model de trăire creștină jertfitoare. Se dăruia constant pe sine și făcea parte din bunurile sale lumești oamenilor aflați în nevoie, în special săracilor în mijlocul cărora alesese să trăiască.

Harington Evans, predicator bine-cunoscut și apreciat, contemporan cu Chapman, descrie, într-o scrisoare către un prieten, impresia pe care i-a făcut-o acesta:

R. Chapman tocmai a plecat. A dormit aici noaptea trecută, după ce a predicat în John Street, la rugămintea mea. O, ce minunat om al lui Dumnezeu! Cât har împrăștie în jurul său! Curaj, smerenie, lepădare de sine, tandrețe, perseverență, dragoste pentru sufletele oamenilor – toate izvorând din dragostea sa pentru Cristos și pentru Dumnezeu – sunt armonios îmbinate într-o simetrie încântătoare.

Nu este de mirare că, în timpul vieții sale, unii oameni îl numeau pe Chapman „apostolul iubirii”. R. C. Chapman este un om pe care trebuie să-l cunoaștem. Poate că nu vom fi de acord cu tot ceea ce a făcut sau a crezut. Dar să nu permitem ca aceste diferențe să ne facă să pierdem din vedere caracteristica remarcabilă a vieții sale: *atitudinea și duhul său de asemănare consecventă cu Cristos.*

Gânduri pentru meditație

„Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu.” Ioan 15:12

„Acum dar rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea.” 1 Corinteni 13:13

„Tot ce faceți să fie făcut cu dragoste!” 1 Corinteni 16:14

„Mai presus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții.”

1 Petru 4:8a

„Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați.” 1 Ioan 3:16

„Când ne gândim la dragostea lui Dumnezeu în Cristos, suntem precum un om care se apropie de un ocean; îi vede suprafața, dar adâncimile îi rămân necunoscute.” R. C. C.

„'Dumnezeu este dragoste' (1 Ioan 4:16). Copiii Lui Îl satisfac doar în măsura în care I se aseamănă și trăiesc 'în dragoste' (Efeseni 5:2).” R. C. C.

Dragoste pentru Cuvântul lui Dumnezeu

„Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei.”

Ioan 8:31b

Robert Cleaver Chapman s-a născut în 1803, într-o familie de englezi înstăriți. La vârsta de cincisprezece ani, Chapman a fost trimis la Londra pentru a urma studii de drept. După încheierea unui stagiu de cinci ani, a fost numit în funcțiile de avocat la Curtea de Apel și jurist la Consiliul Magistraturii Regale. Trei ani mai târziu, la vârsta de 23 de ani, Chapman a moștenit o mică avere și și-a deschis propriul său cabinet de avocatură în centrul financiar al Londrei. Avocații cu experiență îl laudau și-l încurajau. Se părea că o carieră strălucită în avocatură îi era deja asigurată. Însă Dumnezeu avea alte planuri.

În primii ani ai adolescenței sale, nevoia spirituală a lui Chapman se amplificase, însă tânărul nu găsisse sprijin în mediul familial. Câțiva dintre membrii familiei sale numeroase erau quakeri, iar părinții săi se pare că fuseseră membri ai Bisericii Anglicane, deși orientarea lor religioasă este incertă. La scurt timp după sosirea sa la Londra, Chapman începu să citească Biblia, reușind ca, în cele din urmă, să o parcurgă în întregime de trei sau patru ori. Citea și lucrări ale unor critici ai Bibliei, dar nu le împărtășea părerile.

La vârsta de 20 de ani, Chapman era absorbit în aceeași măsură de căutările sale spirituale și de obținerea succesului pe linie profesională. Cunoștea un avocat creștin, John Whitmore, cu care discuta deseori chestiuni de natură spirituală. Curând, Whitmore și-a dat seama că prietenul său, al cărui discurs cu privire la creștinism avea deseori accente critice, era în căutare de răspunsuri. Astfel că l-a invitat la John Street Chapel, o adunare independentă cu mulți membri, unde predica Harington Evans.

Pentru prima dată în viața sa, Chapman a ascultat un mesaj care i-a atins inima. A fost copleșit de caracterul inadecvat al dreptății sale și, în același timp, de lucrarea ispășitoare a lui Isus Cristos. Acolo, la John Street Chapel, s-a întâlnit cu Mântuitorul.

Harington Evans s-a ocupat de Chapman, luându-l cu sine în lucrarea de evanghelizare în cartierele sărace, unde împărțeau alimente și îmbrăcăminte la nevoiași. În scurt timp, Chapman a ajuns să fie foarte implicat în John Street Chapel, inclusiv în predicare, la rugămintea lui Evans. Prietenii însă

i-au spus că nu are talent de predicator, întrucât stilul său de exprimare era prea avocătesc.

Nereușita sa ca predicator nu l-a descurajat pe Chapman. În cele din urmă, se hotărî: „Sunt mulți care-L predică pe Cristos, dar puțini cei care trăiesc precum a trăit El. Scopul meu va fi acela de a *trăi asemenea lui Cristos*.” Chapman n-ar fi putut să-și aleagă un scop mai bun decât acesta, întrucât nimeni nu-I face o plăcere mai mare lui Dumnezeu Tatăl decât acela care se aseamănă Fiului Său, Domnul Isus Cristos.

Fiind un bărbat inteligent, Chapman a avut parte de multe prilejuri favorabile în ce privește cariera profesională, după întoarcerea sa la Dumnezeu. Avusese un început promițător în avocatură. Datorită talentului său în învățarea limbilor străine, ar fi putut să devină un scriitor strălucit. Însă el a ales să ducă mesajul mântuirii oferite de Dumnezeu la săraci.

Astfel că, în aprilie 1832, Chapman renunță la cariera sa de avocat și deveni pastorul unei mici adunări baptiste dezbinată, care se întâlnea la Ebenezer Chapel, în Barnstaple, districtul Devon, Anglia. Chapman era în vârstă de 29 de ani când s-a stabilit în acest oraș cu aproximativ șapte mii de locuitori. Era creștin de aproape zece ani.

Ebenezer Chapel era foarte diferită de adunarea înfloritoare și pașnică de la John Street Chapel din Londra, unde Chapman Îl primise pe Cristos și crescuse în credință. Adunarea din Ebenezer Chapel era atât de dezbinată, încât trei pastori slujiseră acolo în optsprezece luni! În ciuda experienței pastorale pe care o acumulase în John Street, turma din Barnstaple se va dovedi o sarcină dificilă. În primul rând, Chapman trebuia să depășească diferențele doctrinare imense dintre el și membrii adunării.

Este surprinzător că Ebenezer Chapel i-a propus lui Chapman să devină pastor, în ciuda faptului că acesta nu fusese niciodată de confesiune baptistă și nu împărtășea multe dintre doctrinele legaliste ale bisericii. De fapt, părerile sale personale despre botez se deosebeau de cele ale membrilor turmei pe care fusese invitat să o păstorească! Din perspectiva tensiunilor doctrinare dintre Chapman și membrii bisericii, situația părea să evolueze spre eșec. Chapman era convins că va fi al patrulea păstor care-și va părăsi turma în mai puțin de doi ani. Dar acest lucru nu s-a întâmplat.

Care a fost secretul succesului lui Chapman în păstoria acelei adunări? Era un om dedicat rugăciunii și Cuvântului lui Dumnezeu! Știa că neînțelegerile din Ebenezer Chapel erau adevărate lupte spirituale. Știa

că, fără Cuvântul lui Dumnezeu și puterea Duhului Sfânt, conflictul nu va dispărea. Știa că numai Cuvântul hrănește Biserica și o face să crească, o ocrotește de dușmanul său puternic, de învățătorul mincinos, și o conduce spre un nivel spiritual superior.

El era de părere că, dacă nu avea libertatea de a prezenta învățăturile Scripturii în adevăr, nu va putea sluji această adunare de credincioși. În consecință, înainte de a accepta să păstorească biserica de la Ebenezer, a pus o condiție indispensabilă. Să-i îngăduim lui Chapman să o exprime:

Când am fost invitat să părăsesc Londra pentru a predica la Ebenezer Chapel, care era atunci o comunitate de bapțiști adepți ai unor învățături și practici stricte, am consimțit cu o condiție – aceea de a avea libertatea să predic tot ce găseam scris în Biblie.

A fost meritul credincioșilor de a accepta această condiție, astfel că Chapman și-a început lucrarea de o viață la Barnstaple. Treptat, biserica s-a schimbat în urma învățăturilor profund loiale Scripturii și a conducerii iubitoare și răbdătoare a lui Chapman. Cu trecerea anilor, Ebenezer Chapel, devenită Bear Street Chapel, a devenit o adunare de credincioși numeroasă și influentă.

Învățăturile Scripturii nu pot fi transmise altora dacă nu sunt cunoscute. Chapman era, în mod cert, un cunoscător al Bibliei! Fiind pe deplin convins că Biblia este însăși vocea lui Dumnezeu, petrecea multe ore, în fiecare dimineață, meditând la ce citise. A cugetat la Cuvântul lui Dumnezeu până ce acesta a devenit parte integrantă din sufletul său. În lucrarea sa *Meditations* (Cugetări), Chapman scrie: „Una este să citesc Biblia, alegându-mi ceva ce mi se potrivește (după cum se spune, în chip reprobabil) și alta să o studiez pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu în Cristos.”

Chapman nu accepta o poziție doctrinară decât atunci când era convins de compatibilitatea acesteia cu Biblia. El își baza pozițiile doctrinare pe studiul întregii Scripturi, nu pe citirea superficială a unor pasaje. J. R. Caldwell scrie:

Dl. Chapman a pus accentul pe citirea întregii Scripturi și cugetarea asupra învățăturilor ei. El obișnuia să spună: „Erorile se bazează pe *o parte* a Scripturii scoasă din context; dar nicio eroare nu rezistă testului întregii Scripturi.”

Această dragoste a lui Chapman pentru Cuvântul lui Dumnezeu era limpede celor care îl cunoșteau. Odată, cineva spusese: „A-l asculta pe dl.

Chapman citind un psalm contează la fel de mult ca o predică.” James Wright, care a condus orfelinatele Ashley Downs în ultimii ani de viață ai lui George Muller, era de acord cu această afirmație, la care a adăugat: „Fără îndoială, flexibilitatea și inflexiunile vocii sale aveau mare însemnătate; la acestea se adăuga neobișnuita sa pătrundere a înțelesurilor mai adânci ale Sfintei Scripturi. Dar... cred că adevărata explicație se găsește în adâncă venerație și în dragostea pentru cuvintele de inspirație divină ale Bibliei.”

Cuvintele lui Chapman exprimă cel mai bine considerația sa pentru Scriptură:

Cartea lui Dumnezeu este o provizie de mană pentru copiii pelerini ai Domnului ... Cauza principală a neglijării Scripturilor nu este lipsa de timp, ci sărăcia inimii – vreun idol care a luat locul lui Cristos. Satan a lucrat cu multă pricepere la îndepărtarea de Scriptură a poporului lui Dumnezeu. Un copil al lui Dumnezeu care neglijează Scripturile nu poate să-I placă Domnului slavei; nu-L poate face Domn al conștiinței, stăpân al inimii, bucurie, parte și comoară a sufletului... Dacă Biblia ar fi folosită corect, ar deveni cea mai plăcută carte din lume pentru cititorul ei.

Chapman știa că Biblia este Cuvântul adevărat al lui Dumnezeu și nu duce pe oameni în rătăcire. Ca atare, el credea că citirea ei ar trebui să dețină prioritate în viețile creștinilor. Lipsa de cunoaștere a învățăturilor Bibliei conduce la imposibilitatea de a trăiri asemenea lui Cristos.

Această lecție este importantă pentru noi toți, căci suntem înclinați să neglijăm Scripturile, în special în vremurile noastre, caracterizate printr-o proliferare fără precedent a cărților și revistelor. Nu este suficient să citim literatură religioasă sau să citim despre Biblie. Se impune să citim și să studiem învățăturile cuprinse în sursa primară – Biblia – și să cugetăm continuu asupra lor. Charles H. Spurgeon, el însuși un cititor avid al Scripturii și prieten al lui Chapman, scria: „Câtă binecuvântare să absorbi însuși sufletul Bibliei, până când, în final... sângele îți este îmbibat cu adevărurile ei și însăși esența Bibliei se revarsă din tine”. Neîndoios, sângele lui Chapman era îmbibat cu învățăturile Scripturii.

Dragostea sa personală pentru Biblie i-a influențat în mod direct slujirea lui de învățător. Chapman considera Scriptura ca fiind singura carte care are răspunsuri pentru toate problemele vieții. Ca atare, obiectivul său principal în slujirea la Ebenezer era acela de a transmite credincioșilor învățături luate direct din Biblie, lucru rar în vremea sa. El era de părere că majoritatea

credincioșilor care frecventau bisericile primiseră prea multe învățături legate de tradițiile confesionale și cunoșteau prea puțin din ceea ce afirma Biblia. Convingerea lui era că în țară stăpânea foametea, dar „nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame și sete după auzirea cuvintelor Domnului” (Amos 8:11). Nici pe vremea lui Osea preoții nu instruiau poporul în Legea Domnului, ceea ce l-a determinat pe profet să strige: „Poporul meu piere din lipsă de cunoștință” (Osea 4:6). Indiscutabil, Chapman s-a achitat de sarcina de a învăța pe oameni din Cuvântul lui Dumnezeu.

Într-una dintre ultimele sale predici, Chapman i-a sfătuit pe părinți ca, pe lângă rugăciunile lor pentru convertirea copiilor lor, să se roage și ca aceștia să se maturizeze în credință, pentru a deveni copii plăcuți lui Dumnezeu, care cunosc Scriptura. „Sunt atâția oameni care se mulțumesc doar să se știe mântuiți”, spunea el. „Spuneți-le să nu se mulțumească doar cu atât. Dorința mea este să studieze Cuvântul lui Dumnezeu și să crească în cunoașterea Domnului. Spuneți-le că doresc ca ei să aibă o *legătură intimă* cu Domnul Isus Cristos.”

Gânduri pentru meditație

„Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea.”

Psalm 119:97

„Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul măhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu.” Isaia 66:2b

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit.” Matei 28:19, 20a

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe... pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” 2 Timotei 3:16a, 17

„Taine ale harului și dragostei se găsesc pe fiecare pagină a Bibliei; sufletului prosper, Cartea lui Dumnezeu îi devine pe zi ce trece tot mai prețioasă.” R. C. C.

„Satan are zeci de mii de planuri pentru a ne îndepărta de Scriptură.”
R. C. C.

Caracterul controlat de Duhul Sfânt

„Dimpotrivă, ne-am arătat blânzi în mijlocul vostru, ca o doică ce-și crește cu drag copiii. Astfel, în dragostea noastră fierbinte, eram gata să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, dar chiar și viața noastră, așa de scumpi ne ajunseserăți.” 1 Tesaloniceni 2:7,8

Robert Chapman a fost un profund cunoscător al Bibliei. Însă doar cunoașterea nu ar fi fost suficientă pentru schimbarea situației care domina la Ebenezer. De fapt, ar fi putut fi o piedică. Însă în inima lui Chapman se dezvoltaseră și alte roade ale Duhului lui Dumnezeu: „... dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blândețea, înfrânarea poftelor” (Galateni 5:22-23a).

Această combinație minunată de roade plăcute ale Duhului și învățătura solidă din Cuvânt pe care Chapman o transmitea credincioșilor explică succesul său. Caracterul lui cuprindea trăsături ale unor creștini din Cuvântul lui Dumnezeu, Apolo și Barnaba. Apolo era „tare în Scripturi” (Faptele Apostolilor 18:24). Numele *Barnaba* înseamnă „fiul mângâierii” (F.Ap. 4:36), iar Scriptura ne spune că Barnaba era „un om de bine, plin de Duhul Sfânt și de credință” (F.Ap. 11:24a).

Mai târziu, Chapman scria:

Celor care urmează să dețină o funcție în Biserică – de evanghelist sau pastor – le va fi de folos să știe că dicția și cunoașterea nu sunt suficiente; ci, mai presus de toate, harul și un mod de viață fără pată.

Cu privire la importanța bucuriei creștine, el scrie:

Bucuria noastră în Cristos vorbește o limbă pe care toate inimile o înțeleg și mărturisește despre El într-un mod în care simpla cunoaștere și dicție nu o pot face.

Predicatorii care se mândresc cu știința lor în ce privește Scriptura pot fi deseori dogmatici, sau să inspire teamă, să fie distanți ori lipsiți de răbdare cu oamenii. Unii își folosesc darurile de comunicare și cunoaștere primite de la Dumnezeu pentru a-i controla pe oameni și a-și sluji interesele, precum Diotref, menționat în a treia epistolă a lui Ioan.

Aceste manifestări nu se întâlneau la Chapman, deși recunoștea că se luptase cu mândria în primii ani după nașterea sa din nou. Însă până să ajungă la Ebenezer Chapel, a învățat să-și practice slujba de învățător într-

un duh smerit și blând. Nu era niciodată autoritar sau inabordabil; dovedea mult tact în relațiile cu oamenii, era plin de compasiune și înțelegător față de slăbiciunile lor. Iată ce scrie Chapman:

Pilda bârnei din ochi [Matei 7] arată de cât de multă iscusință și tandrețe trebuie să dea dovadă acela care îl muștră pe fratele său. Cine ar încredința un organ atât de delicat precum este ochiul unei mâini aspre și neîndemânatică?

Chapman nu era niciodată aspru sau dur cu oamenii. Unul dintre prietenii săi a spus despre el că era „îndrăzneț ca un leu și blând ca o doică”. Modelul său în relațiile cu oamenii era Dumnezeu. „Să fim mulțumitori”, spunea el, „pentru felul blând, tandru și răbdător în care Dumnezeu ne pregătește pentru slava cerească.”

Unui prieten misionar, Chapman i-a mărturisit odată: „Misiunea mea este aceea de a-i iubi pe alții și nu de a căuta să fiu eu iubit de ei”. Una dintre glumele lui demonstrează grija sa plină de iubire pentru semenii săi: „E mai bine să-ți pierzi portofelul decât firea!”

Chapman se gândea întotdeauna la binele altora. De exemplu, începea și încheia strângerile la timp, întrucât știa că mulți dintre participanți erau servitori, obligați să-și reia îndatoririle la o oră prestabilită. Spre deosebire de mulți din vremea lui, el programa conferințele creștine anuale pentru a răspunde nevoilor celor care participau, și nu ale vorbitorilor. Întotdeauna încheia adunările din cadrul conferințelor la ora anunțată, pentru a acorda participanților timp să prindă trenul spre casă.

Bunătatea lui Chapman nu se diminua nici atunci când era obligat să facă eforturi suplimentare pentru a o menține. La bătrânețe, scrisul său a devenit mai puțin lizibil. Într-o zi, colegul său de lucrare, William Hake, a fost nevoit să-l roage pe Chapman să-i citească o notă pe care acesta i-o scrisese; caligrafia era atât de deformată, încât nici Hake nu i-o putuse descifra. Chapman, care nu dorea să pună la încercare răbdarea celor care-i primeau corespondența, se hotărî să-și îmbunătățească scrisul. Odată a spus în glumă: „Am întotdeauna grijă să nu-l fac pe poștaş să înjure”.

Abraham Lincoln era de părere că toți bărbații în vârstă de peste patruzeci de ani sunt responsabili de felul în care arată fața lor. Fața lui Robert Chapman reflecta în mod clar bucuria și bunătatea din inima sa. Unul dintre prietenii lui misionari, cu care a lucrat în Spania, Henry Payne, a pus pe hârtie

următoarea relatare:

Fără îndoială, expresia feței dlui Chapman, care dezvăluia bunătatea inimii sale, era de mare ajutor în captarea atenției oamenilor. Mi-a mărturisit că într-o zi, pe când ședea într-un poștalion în Spania, fără să spună nimic, un bărbat și o femeie au pornit să se certe cu înverșunare în franceză. În cele din urmă, femeia spuse: „Sunt la fel de nevinovată de lucrul de care mă acuzi pe cât este omul acela sfânt al lui Dumnezeu care stă în colț și care e limpede că va merge direct în rai.”

Chiar și vocea lui Chapman exprima dragostea și căldura personalității sale. De acestea își amintește un prieten: „Îmi răsună și acum în minte vocea sa plină de iubire, cu care exclama: „Sunt încântat să te văd, da, încântat să te văd. Fii binevenit, fratele meu drag!”

Un preot anglican, care fusese cândva oaspete în casa lui Chapman, ne oferă o descriere a bunătății și a blândeții sale, calități care s-au păstrat și la bătrânețe, când mulți își pierd ușor răbdarea și cumpătul:

În cele din urmă, intră dl Chapman, un bărbat cu o constituție puternică, în vârstă de aproximativ 70 de ani, cu păr cărunt, barbă și mustață, însăși întruchiparea lui Moise; a fost urmat de dl. Hake, mai înalt, dar mai adus de spate, bătrân, uscățiv și suferind. Mi-a amintit de Aaron, sfântul Domnului. O primire călduroasă din partea amândurora, după care i-am ascultat, curios să aflu cum întreține o conversație un om cu o asemenea reputație de sfânt și cum se deosebește el de alți oameni. Un copil aflat în brațele mamei sale a început să plângă din răspuțeri, iar eu am fost cam deranjat de întrerupere. Dl Chapman și dl Hake s-au adresat mamei copilului cu cea mai mare grijă și tandrețe, iar copilul a adormit. Aceasta a fost prima mea lecție în arta dragostei!

Pentru un bărbat care nu a fost niciodată însurat, Chapman era foarte eficient în a-i învăța pe copii. Dispoziția lui voioasă, de copil îi asigura popularitatea în rândul lor. Era preocupat, în egală măsură, de bunăstarea lor spirituală, dar și de starea lor spirituală viitoare, la maturitate. Referindu-se la importanța responsabilității tatălui de a-și învăța copiii, Chapman a spus: „Mai multă slavă îi aduce lui Dumnezeu un om care își conduce familia potrivit învățăturilor lui Cristos decât un suveran drept care stăpânește peste o împărăție.”

Prietenul său, H. W. Soltau, își amintește de bucuria copiilor lui când Chapman îi vizita, pentru că le plăcea să stea de vorbă cu el. Odată, Chapman

și-a surprins gazda și pe ceilalți musafiri cerându-le copiilor să se așeze la masă cu el, iar adulților să se așeze la „masa copiilor”. Musafirii adulți s-au distrat pe seama situației, iar copiii au fost încântați să stea la „masa adulților” și să converseze cu dl Chapman!

O femeie îl cunoscuse pe Chapman în copilărie, lucru care-i schimbase viața. Atunci, el o întrebase: „Poți să-mi spui, draga mea, de ce Isus a fost dus ca un miel la tăiere?” Chapman nu i-a dat răspunsul la această întrebare provocatoare.

Fetița nu se gândise niciodată la această chestiune și, după o vreme, o întreabă pe mama ei. Ea îi indică textul din Isaia 53:5-6, unde fetița citi: „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El și prin rănilor Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră, a tuturor.” Fetița înțele atunci atât întrebarea, cât și răspunsul și-și deschise inima pentru a-L primi pe Mântuitorul.

Chapman avea un simț al umorului care menținea atenția ascultătorilor săi. Odată, cineva l-a întrebat: „Ce mai faci?” Chapman răspunse că este copleșit. Persoana îngrijorată a răsuflat ușurată când acesta a adăugat: „Domnul... zilnic ne copleșește cu darurile Sale” (Psalmul 68:19, GBV).

Nici prietenii săi apropiați nu erau scutiți de umorul lui. John Knox McEwen, cunoscut pentru pionieratul în lucrarea de evanghelizare în Nova Scotia, i-a vizitat odată pe Chapman și Hake, la locuința lui Chapman. În prima zi a vizitei sale, McEwen discuta cu Chapman, în absența lui Hake. În timpul discuției, Chapman spuse: „Dl. Hake este un frate provocator. M-a provocat toată dimineața.” McEwen a fost surprins să audă o asemenea remarcă din gura unui om a cărui bunătate era binecunoscută, însă surpriza nu a durat mult. Chapman a continuat: „Dl. Hake m-a provocat toată dimineața la dragoste și la fapte bune” (Evrei 10:24, GBV - nota).

În 1846, mentorul și prietenul său, Harington Evans, scria, după o vizită la Barnstaple: „L-am găsit pe mult-iubitul R. Chapman neschimbat în unele privințe, dar mai asemănător cu Cristos, mai dornic să se lepede de sine, blând și plin de dragoste.”

Gânduri pentru meditație

„Cunoștința îngâmfă, pe când dragostea zidește.” 1 Corinteni 8:1a

„Astfel dar, ca niște copii aleși ai lui Dumnezeu..., îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Cristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragoste[a].” Coloseni 3:12-14a

„Luptați-vă mai degrabă împotriva necurăției duhului decât împotriva necurăției cărnii. Mândria, egoismul, urmărirea propriilor interese etc – aceste păcate sunt cele mai rele: ochiți-le. ‘Să nu vă luptați nici cu cele mici, nici cu cele mari, ci să vă luptați numai „cu Împăratul lui Israel’ (1 Împărați 22:31b). În timp ce sunteți ocupați să obțineți victoria împotriva păcatelor mici, păcatele mari vor fi ocupate să câștige victoria împotriva voastră. Atunci când păcatele mari sunt înfrânte, păcatele mici sunt nimicite odată cu ele.” R. C. C.

„Reformarea Bisericii lui Dumnezeu trebuie să înceapă cu reformarea individuală. Schismele și dezbinările se vor accentua atâta timp cât vom căuta reformarea altora. Înțelepciunea însoțește doar pe cei smeriți.” R. C. C.

„Copiii spirituali din Filipii ai lui Pavel îi produceau multă bucurie, însă de la cei din Corint avea parte de un beneficiu mare și bucurie puțină, căci păcatele lor numeroase îi ofereau ocazia de a le arăta inima lui Cristos.” R. C. C.

Cu răbdare și blândețe

„Robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici.” 2 Timotei 2:24-25a

Asemenea unui păstor priceput care-și conduce turma pe pantele periculoase ale munților, spre locuri mai înalte cu pășuni verzi, Chapman a dus Ebenezer Chapel la un nivel spiritual superior.

Precum oile, oamenii nu sunt dornici să-și schimbe obiceiurile vechi și comode, chiar atunci când acestea îi distrug. Adunarea de la Ebenezer nu era o excepție. Chapman a fost nevoit să dea dovadă de mult tact și îndelungă răbdare pentru a-i ajuta pe iubiții săi frați să se schimbe. Cu toate acestea, asemenea regelui David, el s-a dovedit a fi un priceput păstor de oameni. Scriptura relatează că David „i-a păstorit (pe israeliți) după curăția inimii lui și i-a condus cu iscusința mâinilor lui” (Psalm 78:72, GBV).

Este important să știm că, pe vremea lui Chapman, botezul era o chestiune foarte controversată pentru mulți creștini, nu numai bapțiști. Ebenezer Chapel, o adunare de Bapțiști Particulari, avea reguli stricte cu privire la botez. Acesta era obligatoriu pentru obținerea statutului de membru și participarea la cina Domnului. Pe de altă parte, credincioșii aparținând bisericilor anglicană și congregaționalistă, cu tradiție îndelungată în ce privește botezul nou-născuților, nu acceptau cu ușurință ideea de a fi botezați din nou, înainte de a fi considerați membri legitimi ai unei adunări independente.

Chapman a înțeles această problemă și și-a dat seama că singura soluție era transmiterea învățăturilor Cuvântului lui Dumnezeu, cu multă răbdare și rugăciune, și nu retragerea calității de membru sau excluderea de la cina Domnului. Iată două exemple care demonstrează cât de sensibilă era chestiunea botezului, în special în ce privește scufundarea, pe care Chapman prefera să o îndeplinească în râul Taw, ce traversa orașul Barnstaple.

Eliza Gilbert, care devenise copilul Domnului ascultând predica rostită de Chapman la o școală de corecție din localitate, a obținut calitatea de membru la Ebenezer Chapel. Ea i-a mărturisit lui Chapman dorința sa de a fi botezată, însă mama ei o amenințase că, dacă primește botezul, va fi obligată să-și găsească o altă locuință. Însă Eliza dorea cu orice chip să primească

botezul și acesta avu loc.

Mulți frați și surori de la Ebenezer, temându-se de reacția mamei Elizei, au condus-o acasă după serviciul de botez. Aceasta își ținu promisiunea și refuză să îi permită Elizei accesul în casă. Fata a locuit la diverși prieteni pe tot parcursul acestei perioade grele. După câteva luni, Eliza se îmbolnăvi grav, iar doctorii erau de părere că nu mai avea mult de trăit. Când auzi ce se întâmplase, mama ei se înduplecă și-i permise fiicei ei să se întoarcă acasă, fără însă să-i vorbească.

Lui Chapman i se îngădui să o viziteze pe tână o dată pe săptămână. În timpul vizitelor omului lui Dumnezeu, mama fetei pleca de acasă. Elizei i se dădu voie să primească scrisori de la el, iar trei din ele s-au păstrat. Acestea sunt cele mai vechi scrisori ale lui Chapman care mai există și datează din anul 1835. În ele, Chapman așterne cuvinte de încurajare și compasiune, îi reamintește Elizei de faptul că mâna lui Dumnezeu este prezentă în toate lucrurile și o sfătuiește să privească spre Domnul pentru a primi ajutor și putere.

Tână se însănătoși, în cele din urmă, și deveni o membră destoinică a adunării de credincioși. Datorită influenței ei și a slujirii lui Chapman, și alte rude ale Elizei au devenit copii ai Domnului. După mai mulți ani, mama ei și-a mărturisit nevoia de mântuire și L-a primit pe Cristos în inimă.

Avem un alt exemplu al capacității de păstorire a lui Chapman în felul cum a lucrat cu familia Wrey. Capul familiei, dl Wrey, era rector anglican, iar Chapman cunoscuse această familie influentă la scurt timp după sosirea sa la Barnstaple. Deși oamenii aparținând unor clase sociale diferite nu întrețineau legături, iar Chapman nu împărtășea vederile teologice ale familiei Wrey, totuși, datorită educației și manierelor lui, aceștia l-au acceptat în cercul lor de prieteni. După un timp, una dintre fiicele rectorului L-a primit pe Mântuitorul în viața ei și și-a exprimat dorința de a fi botezată.

Respingerea botezului în rit anglican de către fiica sa l-a pus pe rector într-o situație dificilă, dar se pare că nu a manifestat nicio împotrivire publică față de botezul ei. Astfel că Chapman aranjă să fie botezată în râul Taw, odată cu un tânăr fermier, George Lovering. Vestea s-a răspândit cu repeziciune. La serviciul de botez s-au adunat mulți orașeni, nu numai pentru a urmări botezul fiicei rectorului, dar și pentru că era ceva nemaiauzit să vezi familii aparținând unor clase sociale diferite luând parte împreună la un eveniment. Spre surprinderea tuturor, familia Wrey nu a fost scandalizată de acest lucru.

Chapman mai făcuse un pas către înlăturarea barierelor dintre oameni, lucru pentru care a devenit bine-cunoscut.

Convingerea lui Chapman era aceea că toți creștinii ar trebui să fie botezați prin scufundare, după convertirea lor, acesta constituind un un act de ascultare și mărturie publică. Însă nu găsi nicio dovadă scripturală care să susțină că botezul era necesar pentru obținerea calității de membru în biserica locală sau pentru participarea la cina Domnului. El era de părere că toți creștinii autentici, născuți din Cuvânt și din Duhul Sfânt, împărtășind o viață comună dată de Duhul Sfânt, sunt deja mădulare unii altora și îndreptățiți să participe la cina Domnului. Este obligația bisericii locale să primească pe cei pe care Cristos i-a primit deja, chiar dacă înțelegerea lor în ce privește chestiunea botezului este diferită (Romani 15:7).

În ciuda convingerilor sale personale, Chapman nu a insistat asupra introducerii imediate a unor schimbări la Ebenezer Chapel. Pentru o vreme, el se conformă practicilor tradiționale existente. Știind cât de dificil este procesul de schimbare a tradițiilor îmbrățșate de oameni, Chapman și-a urmat, răbdător, planurile, chiar și atunci când credincioșii făceau presiuni asupra lui pentru a-l opri. De exemplu, câțiva creștini influenți din sudul comitatului Devon, care auziseră despre lucrarea lui și doreau să devină membri la Ebenezer, l-au sfătuit să convingă adunarea să renunțe la tradiția proprie Baptiștilor Particulari. Chapman dorea același lucru, dar știa că, în cazul în care majoritatea credincioșilor nu era convinsă de necesitatea abandonării practicilor tradiționale, luarea unor măsuri în acest sens ar fi dus la dezbinarea bisericii.

Aici trebuie să spunem că Chapman era răbdător în privința botezului, dar nu pasiv. Există o diferență imensă între răbdare și pasivitate, două noțiuni care nu trebuie confundate. Nici indiferent în privința adevărurilor Scripturii nu era. Nicidecum! El credea că trebuie, conform Scripturii, să mustre, să certe, să îndemne cu toată blândețea și învățătura (2 Timotei 4:2b). Cu răbdare și blândețe, a continuat să se roage, să-i convingă și să-i învețe pe credincioși. După o vreme, majoritatea membrilor adunării a fost de acord cu părerea lui Chapman și a consimțit la introducerea unor schimbări.

Mai târziu, Chapman scria despre perioada în care așteptase răspunsul Domnului:

Acum șazecei de ani, când am sosit în acest loc, am așteptat să se ajungă la unitatea inimilor și gândirii celor ce-și spuneau baptiști. Când, prin puterea

Scripturii, majoritatea a consimțit să dărâme zidul, am continuat să așteptăm cu răbdare desăvârșirea unității de gândire... Nu s-ar fi ajuns la situația de acum, în care ne bucurăm de legătura dragostei și a Duhului, dacă lucrurile ar fi evoluat într-o altă direcție.

Câte dezbinări înjosoare pentru Dumnezeu și câte lupte pentru putere s-ar putea evita dacă ne-am aminti că „dragostea este îndelung răbdătoare” (1 Corinteni 13:4) și că liderii spirituali trebuie să fie blânzi (1 Timotei 3:3).

Gânduri pentru meditație

„Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima.” Matei 11:29a

„Dragostea este îndelung răbdătoare.” 1 Corinteni 13:4a

„Fiți răbdători cu toți.” 1 Tesaloniceni 5:14b

*„Trebuie ca episcopul să fie... blând” [stăpânit, binevoitor, împăciuitor].
1 Timotei 3:2a,3*

Botezul Domnului... a proclamat, în cea mai simplă manieră, moartea, îngroparea și învierea Sa și a fraților Săi. Atunci când, prin Cuvânt și prin Duhul lui Dumnezeu, un fiu al lui Adam este adus din moarte la viață, acel copil al Domnului este un mădular al trupului al cărui Cap este Cristos, iar noul legământ îi unește pe credincioși, care acum sunt mădulare unii altora. Dacă noul născut în familia lui Dumnezeu este neștiutor sau nepăsător... cu privire la semnificația botezului, neștiința și nepăsarea lui trebuie abordate. Dar cum? Nu prin excludere, ci prin instruire înțeleaptă, plină de evlavie, blândețe și îndurare; sau prin muștrare, după caz. O abordare de altă natură Îl întristează pe Duhul Sfânt, Mângâietorul și îi face mult rău persoanei care exclude dar, mai ales, celei excluse. R. C. C.

Mentținerea unității

„Vă sfătuiesc... să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o... căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii. Este un singur trup... o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor.”

Efeseni 4:1, 3, 4a, 5, 6a

Chapman a fost unul dintre puținii oameni care au înțeles adevărul central al unității trupului lui Cristos. Acest principiu nu era unul oarecare, prezent, printre multe altele, în cartea sa de teologie sistematică; Chapman a făcut tot ce i-a stat în putință să exprime unitatea poporului lui Dumnezeu. Acest adevăr i-a influențat toate acțiunile.

În ciuda răbdării de care a dat întotdeauna dovadă și a eforturilor sale constante de a păstra unitatea bisericii, schimbările de la Ebenezer nu au fost pe placul tuturor. În 1834, un grup restrâns de credincioși s-a rupt de restul adunării. Curând după aceea, secesioniștii au pretins ca grupul lui Chapman să părăsească localul bisericii, întrucât clădirea nu mai era folosită conform practicilor inițiale, proprii Baptilștilor Particulari.

Chapman a examinat procura pentru Ebenezer Chapel și a găsit că nu exista nicio clauză care să oblige grupul său să renunțe la locul de adunare. Secesioniștii au insistat însă și Chapman a hotărât să-și arate dragostea către ei cedându-le clădirea. El gândea că situația este similară aceleia în care cedezi haina cuiva care ți-o cere. Adunarea, deja numeroasă, a lui Chapman a fost de acord cu pastorul ei și și-a cedat drepturile asupra clădirii în 1838.

Este dificil să ne imaginăm acest grup de oameni renunțând la drepturile lor legale din pricina câtorva disidenți. Și totuși, tocmai asta au făcut creștinii de la Ebenezer! Dintre toate situațiile cu care se poate confrunta o biserică, niciuna nu-i încearcă dragostea și principiile mai mult ca posibilitatea pierderii bunurilor sale lumești. Unii acuză „Biserica” de a fi organizația cea mai materialistă, egoistă și lacomă de bani de pe pământ. (Din păcate, în multe cazuri, această acuzație este o realitate.) Însă pentru Chapman și adunarea sa de credincioși instruită în dragostea agape, chestiuni mult mai importante erau în joc.

Lipsiți de o clădire în care să se adune, creștinii strămutați de la Ebenezer Chapel au pornit să-și caute un loc permanent de întâlnire. Se

adunau duminica, probabil, în încăperi închiriate. La sfârșitul anilor 1830, atelierul de pielărie din capătul străzii pe care locuia Chapman a fost scos la vânzare. Proprietatea părea a fi ideală. Se întindea pe o suprafață mare – prea mare chiar pentru nevoile din acel moment ale adunării – astfel că biserica ar fi avut spațiu în care să crească. Era la distanță de câțiva zeci de metri de capela inițială și la câțiva pași de locuința lui Chapman. Un aspect nu lipsit de importanță era acela că fațada dădea în Bear Street, artera principală a orașului, care îl traversa de la est la vest. Au decis să cumpere proprietatea, iar Chapman a pregătit documentele legale pentru transfer.

După încheierea formalităților, reprezentanții locali ai Bisericii Anglicane au anunțat că intenționează să construiască o clădire de biserică pe terenul atelierului de pielărie. Surprinși de întorsătura lucrurilor, Chapman și grupul său de credincioși s-au întâlnit să se roage și să hotărască direcția de acțiune. Chapman a fost călăuzit spre textul din Filipeni 4:5: „Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape.” Într-un duh de îngăduință, Chapman a sfătuit adunarea să renunțe la proprietate, ceea ce au și făcut. Grupul de credincioși puna, încă o dată, în practică dragostea agape.

În ciuda acestor piedici în găsirea unui loc în care să se adune, biserica era cunoscută în Barnstaple. Deja viguros, grupul a continuat să crească. În cele din urmă, în 1842, au achiziționat un teren în Grosvenor Street, o stradă recent construită, situată în apropiere de Bear Street. Pe acest teren au construit o sală de adunare simplă, cu 450 de locuri. Această sală a devenit cunoscută sub denumirea de Bear Street Chapel și, mai târziu, de Grosvenor Street Chapel.

Reacția adunării creștine de la Ebenezer față de disidenții din rândurile sale și față de reprezentanții Bisericii Anglicane s-a dovedit, pe termen lung, a fi fost corectă. Dumnezeu a fost onorat, numele lui Cristos ocrotit în cadrul comunității, iar bapțiștii din Barnstaple, în decurs de o generație, au devenit un grup creștin puternic, care a dat scrieri străbătute de o mare admirație pentru Robert Chapman. O publicație baptistă afirma că Chapman „a botezat pe mulți doar pe baza mărturisirii credinței lor. Un mare număr de susținători ai săi se adună în „Încăperi”. În materie de viață sfântă, caracter ireproșabil și sacrificiu de sine, puțini îl pot egala; cu toate acestea, este neprefăcut și smerit ca un copil. Acum este împovărat de ani.” Cu siguranță, „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu și anume spre

binele celor ce sunt chemați după planul Său” (Romani 8:28).

Nu știm dacă, la acea vreme, credincioșii de la Ebenezer au priceput faptul că evenimentele aparent regretabile legate de clădire au lucrat, de fapt, în avantajul bisericii, ajutând-o să-și creeze o nouă identitate. Nu mai era biserica Baptilștilor Particulari de la Ebenezer Chapel, ci o „adunare de creștini”, după cum se autointitulau, care deschidea noi drumuri în materie de închinare și evanghelizare. Când li se cerea insistent o denumire, ei își spuneau „Frații Creștini”. Acest nume fusese folosit de mai bine de un mileniu de creștinii din Europa care se rupseseră de Biserica Romei și nu-și doreau alt nume decât acela care provenea din numele lui Cristos. Acești „Frați Creștini” din Barnstaple erau numiți uneori „Frații din Plymouth”, dar Chapman se împotriveau acestei denumiri. Locuitorii orașului Barnstaple îi mai numeau „Chapmaniți”, termen profund jignitor pentru Chapman. În corespondența sa, el se referea la adunarea pe care o conducea în termenii „creștinii care se adună în Bear Street”.

Chapman se împotriveau cu tărie deosebirilor profesionale și dorea să evite folosirea vreunei titlaturi pentru creștini, care să facă vreo trimitere la o confesiune sau alta. Numele profesiunilor, spunea el, îi zgârie auzul:

Titlurile date Bisericii în Scriptură oglindesc unitatea cerească: trupul, viața, templul lui Dumnezeu, un neam sfânt, o seminție aleasă, o preoție împărătească. Asemenea cuvinte au proclamat Biserica lui Dumnezeu ca martoră a Lui în lume; dar numele care au fost inventate de oameni sunt nume de secte și exprimă rușinea noastră.

Chapman iubea intens Biserica – întreaga Biserică a lui Isus Cristos, nu numai o parte sau sectă din ea. Nu avea un duh îngust, sectar, pe care îl manifestă atâția care pretind că ascultă de Scriptură. Una dintre cântările lui vorbește despre dragostea lui pentru întregul popor al lui Dumnezeu:

Frații Tăi sunt desfătarea mea,
Puternici, slabi, eu îi iubesc,
Scumpi sunt sufletului meu,
Umili, sau care nu se învoiesc.

Îi slujesc, că sunt ai Tăi,
Tatăl veșnic Ți i-a dat.
Duhul, prin sângele-Ți divin,
Din închisoare i-a eliberat.

Îi slujesc și pe cei slabi,
Căci Îți sunt mădulare.
Întărește-mă, să nu m-abat
De pe a Dragostei cărare.

Chapman se interesa de toți membrii familiei lui Dumnezeu și, oricum s-ar fi numit aceștia, el se bucura să-i aibă în preajma sa. Deseori predica pe tema unității creștine. Meditând la toate schismele care tulburaseră creștinătatea, el a spus odată: „Dacă nu avem o înțelegere spirituală a unității divine, nu putem să deplângem cu adevărat dezbinările din poporul lui Dumnezeu.”

Chapman a înțeles că unitatea creștină are mai mult decât o latură practică; ea este o reflectare profundă a naturii lui Dumnezeu. De aceea, a făcut tot ce i-a stat în putință să păstreze „unirea Duhului, prin legătura păcii”.

Gânduri pentru meditație

„Episcopul să fie... nu gâlcevitor, nu iubitor de bani.” 1 Timotei 3: 2a,3b

„Chiar faptul că aveți judecăți între voi este un cusur pe care-l aveți. Pentru ce nu suferiți mai bine să fiți nedreptățiți? De ce nu răbdați mai bine paguba?” 1 Corinteni 6:7

„Și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Cristos; dar fiecare în parte, suntem mădulare unii altora.” Romani 12:5

„Vreau să spun că fiecare din voi zice: ‚Eu sunt al lui Pavel!’ – ‚Și eu, al lui Apolo!’ – ‚Și eu, al lui Chifa!’ – ‚Și eu, al lui Cristos!’ Cristos a fost împărțit? Pavel a fost răstignit pentru voi? Sau în numele lui Pavel ați fost voi botezați?” 1 Corinteni 1:12,13

„Nimicirea unei împărțiri este o nimica toată pentru Dumnezeu în comparație cu dezbinarea din sânul unui mic grup de păcătoși răscumpărați

prin sângele lui Cristos.” R. C. C.

„Sentimentele noastre ar trebui să fie copii fidele ale sentimentelor lui Cristos și ale lui Dumnezeu pentru întreaga Biserică.” R. C. C.

„Inimile credincioșilor autentici doresc cu înfocare o părtășie trainică – o părtășie în Duh unii cu alții, datorită părtășiei comune cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Cristos.” R. C. C.

Punerea sub disciplină și împăcarea

„Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșeală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu.” Galateni 6:1

O bună parte din sarcina unui păstor, și, deseori, cea mai dificilă, implică abordarea păcatelor oamenilor. Dragostea agape nu ignoră păcatul, întrucât dragostea nu trebuie niciodată despărțită de sfințenie și dreptate. Când un membru al unei adunări perseverează în păcat și refuză sfaturile și ajutorul altora, biserica trebuie să reacționeze prin luarea unor măsuri de disciplinare. Evitarea disciplinării îl dezonorează pe Dumnezeu și dovedește neascultare față de Cuvântul Lui și lipsa unei iubiri adevărate față de fratele care a greșit. Însă disciplinarea naște deseori multă amărăciune.

Chapman nu agreea deloc situațiile în care o problemă legată de păcat și refuzul pocăinței trebuia rezolvată prin excluderea din biserică a persoanei implicate. El continua să se roage pentru persoana care păcătuisese, dorindu-și o refacere a părtașiei. Atunci când ne ocupăm de păcatul altora, spunea el, trebuie să ne amintim de dragostea lui Dumnezeu pentru noi:

În timp ce condamnăm păcatul altora, să ne amintim cum lucrează Duhul lui Dumnezeu cu noi. El este Duhul Dragostei și, chiar dacă ne mustră, El câștigă inima prin milă și iertarea adusă de Cristos.

Odată, un credincios exclus din biserică s-a lăsat copleșit de amărăciune și a jurat să nu mai vorbească niciodată cu Chapman. Într-o zi, cei doi s-au întâlnit pe stradă. Deși cunoștea lucrurile pe care omul acela le spusese despre el, Chapman l-a îmbrățișat și i-a spus: „Frate drag, Dumnezeu te iubește, Cristos te iubește și te iubesc și eu.” Acest gest a anihilat ostilitatea fratelui, care s-a pocăit și a fost, la scurt timp, reprimat în părtașia bisericii.

Însă nu toate eforturile lui Chapman de a-i împăca pe oameni au fost încununate de succes. În 1845, a apărut o sciziune într-o biserică influentă, numită Ebrington Street, aflată în Plymouth, la 100 km depărtare de Barnstaple. Era o biserică numeroasă, strâns legată de Bear Street Chapel și plină de oameni deosebit de talentați. La un moment dat, între cele mai influente personalități ale sale, John Nelson Darby și B. W. Newton, s-a iscat un conflict.

Neputând să soluționeze neînțelegerile sale cu Newton, Darby anunță că intenționează să înființeze o nouă adunare în Plymouth. Vestea alarmă pe mulți membri de la Ebrington și, în egală măsură, pe credincioșii care frecventau adunări asociate cu biserica din Plymouth. (Această rețea de biserici, care apăruse aproape spontan pe tot cuprinsul Irlandei și al Angliei la începutul anilor 1830, devenise cunoscută sub numele de „Frații”.)

Datorită asocierii strânse dintre Bear Street Chapel și Ebrington și a dragostei sincere a lui Chapman pentru cei doi frați, acesta s-a simțit dator să ajute la aplanarea conflictului. Se întâlnește cu Darby – și, poate, și cu Newton – spre sfârșitul anului 1845, probabil în Plymouth. Îndemnându-l pe Darby să nu-și pună intențiile în aplicare, Chapman îi povestește din propriile sale experiențe de la Ebenezer Chapel. Însă Darby refuză să urmeze sfatul lui Chapman: „Voi părăsi adunarea și cine voiește mă poate urma.” Darby și-a înfăptuit planul la sfârșitul anului 1845.

Ațiunea lui Darby a dus la crearea, în Plymouth, a două adunări similare și egale ca număr de membri, care erau în dezacord. Această realitate a obligat și alte biserici cu crezuri similare să susțină una sau alta dintre cele două adunări.

Chapman a decis să-și asume un rol activ în evenimentele din Plymouth, în ciuda faptului că intervenția sa anterioară dezbinării nu avusese succes. Se gândi că următorul lucru pe care-l putea face era să ajute la vindecarea rănilor apărute în urma conflictului. În consecință, se sfătuiește cu câțiva frați de frunte și-i convinge de necesitatea unei zile de rugăciune și pocăință. Chapman se gândea că, dacă aceia care erau direct implicați în conflict vor recunoaște că atitudinea lor este greșită, poate că pocăința lor va duce la împăcare. Trimise o circulară, datată ianuarie 1846, către toate bisericile implicate. Scrisă pe un ton muștrător, scrisoarea era o chemare la pocăință.

Mulți însă au respins scrisoarea și l-au criticat pe Chapman pentru acțiunea în care se angajase. Ei erau de părere că Darby avusese dreptate să procedeze astfel; prin urmare, nu avea niciun motiv să-și recunoască păcatul și să se smerească. Chapman dădea greș a doua oară.

Un an mai târziu, Darby aducea noi critici învățăturilor lui Newton. Acesta din urmă își recunoscuse greșeala și și-o mărturisise public. Însă Darby și apropiații săi au fost de părere că mărturisirea lui Newton nu era sinceră și i-au convins pe mulți să-l excludă pe Newton și adunarea sa din cercul lor de părtășie. Newton își recunoscuse înfrângerea și părăsi definitiv orașul

Plymouth, în decembrie 1847.

Dar conflictul era departe de a se încheia. Va depăși aproape orice limită și va cauza multă durere. Reacția în lanț care se declanșase nu dădea semne să se încheie. Nu după mult timp, Darby a propus pe George Müller și biserica din Bristol pentru excludere din rețeaua de părtășie. Frații erau acuzați de păcat, pentru că permiseseră oamenilor care fuseseră asociați cu Newton să aibă părtășie cu ei.

Îndurerați de conflictul amar care părea interminabil, credincioși din ambele tabere au perseverat în încercarea de a media o înțelegere între părți, însă fără niciun rezultat. Doisprezece dintre cei mai influenți conducători creștini de pe tot cuprinsul Angliei s-au adunat la Bath, pentru a discuta chestiunea. Cu această ocazie, Chapman a făcut una dintre afirmațiile sale celebre.

În timpul întrunirii, Chapman l-a provocat pe Darby: „Ar fi trebuit să aștepti mai mult timp până să te separi”, referindu-se la incapacitatea lui Darby de a aplana conflictul cu Newton și la acțiunea sa din 1845.

„Am așteptat șase luni”, a replicat Darby.

Chapman a răspuns pe un ton iritat, care nu-l caracteriza: „Dacă lucrurile s-ar fi petrecut la Barnstaple, am fi așteptat șase ani.”

Întâlnirea de la Bath nu a avut niciun efect de vindecare. Chapman a deplâns situația, dar nu mai putea face nimic. A fost ponegрит de câțiva dintre frații care întrețineau legături cu adepții lui Darby. Adunări în care Chapman fusese odată așteptat cu nerăbdare refuzau acum să mai aibă legături cu el. Cu toate acestea, Darby însuși i-a luat apărarea lui Chapman. Când câțiva dintre adepții lui Darby au încercat să argumenteze că unele dintre învățăturile lui Chapman prezentau deficiențe, Darby i-a mustrat: „Lăsați-l pe omul acela în pace; el trăiește ceea ce eu predic.” Cu altă ocazie, Darby a spus: „Noi vorbim despre locurile cerești, dar Chapman trăiește în ele.”

Dragostea lui Chapman pentru Darby a rămas neschimbată. A refuzat să-i vorbească de rău pe frații și surorile care l-au urmat. Deși unii au început să folosească termeni nu tocmai binevoitori când se refereau la adepții lui Darby, Chapman îi numea „frați preaiubiți și de care ne este dor.” Durerea lui era autentică. Nu se gândea: „Ce bine că am scăpat de ei!” și nu simțea niciun sentiment de ușurare cu privire la cei care i se împotriveseră și care nu mai întrețineau legături de părtășie cu el. Dimpotrivă, el îi considera ca fiind „frații a căror conștiință i-a determinat să refuze părtășia cu mine și să mă

lipsească de a lor.”

Fără îndoială, aceasta a fost perioada cea mai dificilă din viața lui Chapman. Problema nu a fost niciodată rezolvată, iar înstrăinarea și ostilitatea dintre bisericile și persoanele implicate au continuat pe tot parcursul vieții lui.

Gânduri pentru meditație

„Mai presus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate.” 1 Petru 4:8

„Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Cristos.” Efeseni 4:31,32

„Indiferent de dificultățile epocii în care trăim și de durerea noastră cauzată de dezbinările din biserică și de existența în lume a unei evanghelii deformate, avem mereu ocazia de a-I fi plăcuți lui Dumnezeu. Dacă acest mare succes nu ne aparține, piedicile sunt în noi.” R. C. C.

*„Smerenia este secretul părtășiei, iar mândria – secretul dezbinării.”
R. C. C.*

„Mândria hrănește amintirea rănilor sufletești; smerenia le uită și le iartă.” R. C. C.

„Atunci când mijlocirea reciprocă va lua locul învinuirii reciproce, diferențele de păreri și problemele dintre frați vor fi depășite.” R. C. C.

Iertarea și binecuvântarea aproapelui

„Dragostea... nu pizmuieste, nu se gândește la rău.” 1 Corinteni 13:4a, 5b

Răspunsul firesc, omenesc al cuiva atunci când este insultat sau scuipat este mânia, răzbunarea, justificarea sau retragerea. Dar creștinii sunt chemați să răspundă altfel: ei trebuie să acționeze ca Cristos. Iată ce scrie Chapman:

Iertarea fără niciun reproș, nici măcar în priviri, este un înalt exercițiu de har: înseamnă a-L imita pe Cristos.

Fără îndoială, nu toți îl apreciau pe Chapman. Un băcan din Barnstaple a fost atât de iritat de predica în aer liber a lui Chapman, încât l-a scuipat! Ani la rând, băcanul a continuat să-l atace și să-l critice pe Chapman. Cu toate acestea, Chapman și-a continuat slujirea și, la momentul oportun, a dovedit o bunăvoință care s-a transformat în binecuvântare pentru detractorul său.

Ocazia s-a ivit când una dintre rudele bogate ale lui Chapman l-a vizitat în Barnstaple. Vizita a fost mai mult decât una de curtoazie; ruda dorea să înțeleagă ce anume făcea Chapman. Când birja a oprit în fața locuinței lui Chapman, nu-i venea să creadă că bărbatul cu o educație atât de aleasă putea locui într-o casă modestă dintr-un cartier sărac. Chapman l-a invitat cu căldură în locuința lui curată și simplă. În cursul discuției, Chapman i-a explicat rudei sale ce înseamnă să trăiești în dependență de Dumnezeu și i-a mărturisit cum Domnul îi venea întotdeauna în ajutor în nevoi. La plecare, ruda îl întrebă dacă poate să-i cumpere câteva articole de băcănie, iar Chapman acceptă bucuros, dar insistă să fie cumpărate de la o anume băcănie – da, a băcanului care-l vorbise de rău cu atâta vehemență.

Fiind în necunoștință de cauză cu privire la relația tensionată dintre băcan și Chapman, omul se duse acolo unde fusese trimis. Alese o cantitate mare de alimente și plăți, apoi îi spuse băcanului să le trimită la locuința lui R. C. Chapman. Uluit, băcanul îi spuse vizitatorului că trebuia, probabil, să meargă la o altă băcănie, dar vizitatorul îl asigură că Chapman îl trimisese la magazinul lui. Nu după mult timp, băcanul sosi la locuința lui Chapman, unde izbucni în lacrimi și-și ceru iertare. În aceeași zi, acel om și-a predat viața în mâinile lui Cristos!

Cu greu ne putem imagina ceea ce poate face Dumnezeu atunci când copiii Săi iubesc precum a iubit Cristos!

Gânduri pentru meditație

„Iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine... și veți fi fiii Celui Preaînalt; căci El este bun și cu cei nemulțumitori și cu cei răi. Fiți milostivi, cum și Tatăl vostru este milostiv.” Luca 6:35,36

„Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvântați.” 1 Petru 3:9a

„Avem parte de nedreptate din partea fraților? În loc să-i împrășcăm cu vorbe amare, mai bine să ne judecăm pe noi înșine și să ne străduim, cu dragoste și înțelepciune, să biruim răul prin bine.” R. C. C.

„Cea mai bună mărturie a lui Ștefan a fost ultima: nu atunci când predica și făcea minuni, ci atunci când se ruga pentru pârâșii săi; pentru că atunci semăna cel mai mult cu Domnul Isus în răbdare, iertare și dragoste.” R. C. C.

„Dacă am fost prejudiciat de semenul meu, să mă gândesc: cu cât mai bine este să fiu eu cel care a suferit răul decât să fiu răufăcătorul!” R. C. C.

Ospitalitatea

„Stăruieți în dragostea frățească. Să nu dați uitării primirea de oaspeți.” Evrei 13:1,2a

Poruncile nou-testamentale cu privire la ospitalitate apar întotdeauna în contextul dragostei. Primirea de oaspeți este expresia practică și vizibilă a dragostei agape. O biserică neospitalieră, neprietenoasă și rece este de neconceput.

Din păcate, mulți creștini nu înțeleg faptul că ospitalitatea nu este o opțiune, ci o poruncă biblică. Noul Testament cere ca acela care aspiră să devină conducător într-o biserică să fie ospitalier (1 Timotei 3:2). Dacă liderii spirituali nu sunt primitivi de oaspeți, bisericile pe care le conduc vor fi la fel, iar adunările noastre vor fi instituții religioase cu program de duminică, nicidecum casa lui Dumnezeu (1 Timotei 3:15).

Înainte să se mute la Barnstaple, Chapman se hotărâse ca locuința lui să fie o casă de odihnă pentru lucrătorii creștini. Deși a dăruit cea mai mare parte din averea sa înainte de a părăsi Londra, este de presupus că a pus deoparte o anumită sumă de bani pentru a cumpăra o casă în acest scop. Condițiile sale la achiziționarea locuinței au fost: să fie situată în cartierul sărac și să aibă camere în plus pentru musafiri.

După ce și-a mobilat casa, situată pe New Buildings Street la nr.6, Chapman a anunțat că orice misionar, pastor sau lucrător creștin va fi binevenit să stea în ea, fără plată, oricât timp dorește. El era convins că Dumnezeu îi va da banii necesari pentru a continua această slujbă a credinței. Credea, de asemenea, că ajutorul pe care îl va primi de la Dumnezeu îi va încuraja pe cei care vor fi găzduiți de el.

Un tânăr care lucrase cu J. Hudson Taylor în Misiunea pentru China Continentală a locuit în casa lui Chapman timp de două luni, învățând multe de la gazda sa. Din descrierea pe care o face casei lui Chapman, aflăm că aceasta era ordonată după prioritățile lui Dumnezeu:

Ordinea locuinței avea în vedere nu numai confortul, ci și bunăstarea spirituală, mentală și fizică a celor care se odihneau în ea. La acea vreme, am realizat că, datorită aranjamentului și organizării, era casa creștină ideală. Înțelepciunea retragerii din activități seara și a trezirii dimineața devreme mi-a fost întipărită în minte atât prin argumente, cât și prin exemplul său personal. Dragostea și respectul pentru Scriptură, ca și supunerea față de ea, constituiau

însăși atmosfera casei. Acolo, discuțiile de la masă intrau întotdeauna pe teritoriul spiritual,

într-o măsură pe care n-am cunoscut-o nicăieri altundeva. O masă obișnuită devenea o masă de dragoste agape, mai benefică decât multe întâlniri frățești lungi. Traiul era simplu, dar bun. Se considera că trupul aparține Domnului și trebuie tratat în consecință. Era o casă ideală pentru lucrătorul obosit sau descurajat, sau pentru creștinul abătut sau dezorientat. Atmosfera de acolo crea dispoziția propice auzirii îndemnului și ascultării de el: „Cauți lucruri mari pentru tine? Nu le căuta.” Șederea acolo timp de câteva zile sau săptămâni nu putea decât să influențeze profund cursul vieții unui creștin tânăr.”

Aceasta este în mod clar influența pe care Chapman a dorit s-o aibă casa lui. În timpul cât a locuit în Londra, a cunoscut mulți misionari obosiți și descurajați din cauza suprasolicitării și a avut o dorință adâncă de a-i încuraja pe acei robi ai Domnului. Dorea să se roage cu ei, să discute cu ei, să-i asculte și să le pună la dispoziție un loc de odihnă unde să se elibereze de responsabilități și de grijile legate de traiul lor zilnic. Spera că, după o perioadă de timp petrecută într-un astfel de climat de dragoste, musafirii săi se vor putea reîntoarce apoi la îndatoririle lor cu un entuziasm reînnoit.

Mai târziu, un alt oaspete al lui Chapman a ținut un jurnal al șederii sale în casa acestuia, din care întrezărim modul în care omul lui Dumnezeu se îngrijea, plin de dragoste, de cei pe care Cristos îi trimitea în calea sa:

Aseară, ne-am dus cu toții la culcare pe la nouă, căci programul la New Buildings începe destul de devreme – micul dejun la șapte și prânzul la amiază. Dl Chapman se duce întotdeauna la culcare la nouă seara și se scoală la patru dimineața... Se îngrijește de cele mai mărunte nevoi trupești și spirituale ale musafirilor săi, dintre care unii stau o oră, alții – o lună; ... până de curând, avea obiceiul să ia ghetele tuturor oaspeților săi și să le curețe singur. M-a trezit, la cererea mea, la cinci dimineața. Eram treaz deja, așteptând să-i aud pașii apropiindu-se de camera mea. Și-a ținut venerabilul său cap în deschizătura ușii la ora stabilită, mi-a aprins lumânarea și mi-a transmis porția de dimineață din Cuvânt: „Căile lui Dumnezeu, sunt desăvârșite” (Psalm 18:30). La scurt timp după aceea, m-a dus într-un salonaș, în care se aflau un scaun și o pătură caldă, o masă și o lampă, toate în fața unui șemineu în care ardea viu focul. La șase fix l-am auzit trezind cuplul dintr-o cameră alăturată cu cuvintele: „Nu mă tem de niciun rău.”... Am luat micul dejun la lumina lămpii, la ora șapte, iar dl. Chapman, care luase masa mai devreme, veni la ora opt pentru un timp de

închinare „în familie”.

Din această relatare aflăm că unul dintre obiceiurile lui era acela de a curăța ghetele oaspeților săi. După ce-i conducea pe musafiri în camerele lor, la sosire, îi ruga să-și lase ghetele sau pantofii la ușă, pentru ca el să-i poată curăța până în dimineața următoare. De obicei, aceștia protestau, dar gazda insista. Unul dintre oaspeții săi și-a notat răspunsul lui Chapman la obiecțiile sale: „În vremea noastră, frații nu-și mai spală picioarele unul altuia; ceea ce corespunde cel mai bine acestei porunci a Domnului este curățarea încălțăminteii unul altuia.”

Aceasta era o mică modalitate practică de a sluji oaspeților săi și de a se îngriji de ei; pentru ei, era un exemplu minunat de slujire umilă. Ne putem exprima grija unul față de altul în multe moduri practice. După cum a spus Chapman:

Puterea dragostei se arată în lucruri mari; tandrețea dragostei – în lucruri mici. Cristos Și-a arătat puterea dragostei Sale pe cruce, murind și purtând blestemul pentru noi; tandrețea dragostei Sale – când a spus: „Iată mama ta!”, „Copii, aveți ceva de mâncare?”, „Femeie, pentru ce plângi?”

Un rezultat al ospitalității lui Chapman a fost acela că Bear Street Chapel a devenit o adunare generoasă, plină de grijă față de alții, ceea ce a avut un impact asupra comunității, dar și asupra multora din afara ei, ca mărturie pentru Cristos.

Gânduri pentru meditație

„Mai presus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții... Fiți primitori de oaspeți între voi, fără cârtire.” 1 Petru 4:8a,9

„Dragostea să fie fără prefăcătorie... Ajutați pe sfinți, când sunt în nevoie. Fiți primitori de oaspeți.” Romani 12:9a,13

„Dar trebuie ca episcopul să fie... primitor de oaspeți.” 1 Timotei 3:2

„Toți cei care trudesc pentru Cristos vor fi răsplătiți cu generozitate pentru puțina lor osteneală.” R. C. C.

„Lucrurile cele mai prețioase în ochii lui Dumnezeu trec deseori neobservate de oameni.” R. C. C.

Dăruind celor nevoiași

„În toate privințele, v-am dat o pildă și v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să-i ajutați pe cei slabi și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, care Însuși a zis: „Este mai ferice să dai decât să primești”” Faptele Apostolilor 20:35

Încă de când a devenit copilul Domnului, Chapman i-a slujit pe săraci. Grija sa pentru aceștia s-a manifestat pe tot parcursul vieții sale. A fost întotdeauna profund sensibil față de cei care sufereau sau erau în nevoie. Era un om milos, care dăruia cu generozitate din timpul și bunurile sale. Chapman nu considera că o asemenea atitudine trebuia să fie ceva neobișnuit pentru un creștin și predica acest lucru. În consecință, creștinii de la Bear Street Chapel s-au îngrijit de săracii din Barnstaple. Adunau haine pentru ei și, un timp, le-au oferit o masă caldă într-o casă aflată peste drum de locuința lui Chapman.

De asemenea, creștinii de la Bear Street Chapel l-au susținut pe Chapman cu bani în călătoria sa misionară prin Irlanda, care a început în februarie 1848. Irlanda traversase o perioadă de foamete devastatoare pe la mijlocul secolului al XIX-lea, când dăunătorii au distrus recolta de cartofi; milioane de oameni au murit sau au emigrat. Chapman s-a dus în Irlanda să evanghelizeze și să mângâie pe oameni, dar și pentru a dărui bani nevoiașilor și orfelinatelor recent înființate. Deși suma totală de bani pe care a dăruit-o era mică în comparație cu nevoile uriașe, el a avut multe ocazii de a sluji oameni din toate confesiunile – anglicani, romano-catolici, prezbiterieni, wesleyeni – în călătoriile lui pe drumurile de țară din Irlanda.

Iată un alt exemplu al generozității și al compasiunii sale: Chapman era programat să predice în orașul Bristol, în care locuia George Muller. Sosi la locuința acestuia sâmbătă seara, intenționând să petreacă noaptea acolo și să predice în ziua următoare. Când Muller l-a poftit înăuntru, Chapman i-a înmânat niște bani pentru orfani. El nu știa că Muller nu avea cu ce să cumpere mâncare pentru copii a doua zi, dar suma de bani dăruită a fost pe măsura nevoii. Un ajutor al lui Muller, care aștepta într-o cameră alăturată, plecă imediat să cumpere pâine. Muller și-a amintit apoi de această întâmplare ca fiind una dintre numeroasele ocazii în care Dumnezeu a purtat de grijă în nevoie.

Chapman era un om generos. Odată, un prieten i-a dăruit o haină nouă, însă Chapman a dat-o curând unui sărac care locuia în cartier. După o vreme, prietenul a întrebat de haină, dar Chapman i-a mărturisit că o dăruise altcuiva. Deseori cita din Scriptură: „Cine are două haine, să împartă cu cine n-are niciuna; și cine are de mâncare, să facă la fel.” (Luca 3:11). El nu considera aceste principii drept vorbe goale, ci le punea în practică.

Chapman și prietenul său, William Hake, vizitau odată sudul comitatului Devon și aveau exact suma necesară cumpărării a două bilete de tren spre Barnstaple. În timpul vizitei, a fost necesar să se despartă, astfel că Hake i-a dat lui Chapman banii pentru călătoria sa de întoarcere la Barnstaple. S-au întâlnit mai târziu, iar Hake, cunoscând obiceiul lui Chapman de a ajuta pe alții cu bani, îl întreabă pe acesta dacă mai avea suma pentru biletul său de tren.

„Tatăl nostru știe de asta”, răspunse Chapman.

Bănuind că prietenul său dăruise acea sumă de bani, Hake a repetat întrebarea, când tocmai se apropiau de gară. Chapman îi mărturisi că dăduse banii unei bătrâne care nu se simțea bine și avea, probabil, nevoie de ei.

„Și ce ai de gând să faci acum?”, întreabă Hake, oarecum agitat.

Chapman răspunse simplu: „Tatăl nostru știe de asta.”

Pe când trenul oprea în gară, un prieten sosi în fugă, se scuză că întârziase și le dădu o sumă de bani ce depășea prețul biletelor!

Un alt tovarăș de călătorie al lui Chapman, George Fisher, relatează o întâmplare similară. El și Chapman urmau să plece de la o conferință care se ținuse în Leominster, dar niciunul dintre ei nu avea bani. Deși Chapman primise niște bani în timpul conferinței, îi dăduse imediat cuiva pe care îl considerase a fi într-o nevoie mai mare decât ei. Când Fisher îi aminti lui Chapman că erau complet lipsiți de bani, acesta din urmă întreabă: „Cui îi aparțin banii și vitele de pe o mie de dealuri?”

Când au sosit la gară, un om din alt tren l-a recunoscut pe Chapman, a venit în fugă și i-a dat o bancnotă de cinci lire, spunând: „O port în buzunar de ceva timp și mă bucur că v-am întâlnit.”

Pe când omul se întorcea la trenul său, Chapman se întoarse către tovarășul lui și întreabă retoric: „Cui îi aparțin banii?”

Un alt prieten de-al lui Chapman îl văzu odată șezând într-un vagon de tren aflat în stație. Începură să discute și, bănuind situația, îl rugă pe Chapman să-i arate portofelul. Zâmbind, Chapman deschise și îi arătă portofelul gol

– nici bilet, nici bani! Se urcase în tren cu credința că Domnul îl va ajuta cu un tichet, dacă era voia Lui ca el să meargă în acea călătorie. Prietenul îi cumpără un tichet de tren, știind că, în acea zi, el era agentul lui Dumnezeu.

Un incident care a survenit la câteva luni după moartea lui Chapman ilustrează caracterul său generos. Mulți oameni au dorit să aibă obiecte care aparținuseră lui Chapman și care să le amintească de el. Prietenii săi au decis că metoda cea mai bună ar fi să o lase pe menajeră să hotărască distribuția bunurilor. Biroul, scaunul, hainele și obiectele personale ale lui Chapman au fost distribuite în acest fel.

Un om care-l ajutase în timpul ultimilor zece ani îi povesti unui coleg despre obiectul pe care-l primise – una dintre cămășile de noapte ale lui Chapman. La câteva luni după ce o primise, omul încercase să o găsească pentru a o arăta cuiva, dar fără succes. După ce se gândi mai bine, își dădu seama ce se întâmplase. Pusese cămașa de noapte pe o grămadă de haine care fuseseră puse deoparte pentru a fi trimise la o stație misionară din Rhodesia. Cutia aceea cu îmbrăcăminte fusese dăruită unuia dintre băștinași. Imaginându-și pe fericitul primitor purtând comoara de cămașă, el spuse: „Domnului Chapman i-ar fi plăcut acest lucru!”

Gânduri pentru meditație

„Vindeți ce aveți și dați milostenie. Faceți-vă rost de pungii care nu se învechesc, o comoară nesecată în ceruri.” Luca 12:33

„Dar cine are bogățiile lumii acesteia și vede pe fratele său în nevoie și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu?”
1 Ioan 3:17

„Ne-au spus numai să ne aducem aminte de săraci, și chiar așa am și căutat să fac.” Galateni 2:10

„Deși Cristos poate fi întristat de o mie de lucruri din noi, pe care niciun ochi în afară de al Lui nu le poate vedea, totuși nimeni nu este atât de ușor de mulțumit ca El, prin strădaniile noastre slabe de a iubi.” R. C. C.

„Cei singuri, îndurerați, fără prieteni, ispitiți, cu imperfecțiuni, cei disprețuiți, uitați, excluși – Cristos va sluji pe fiecare dintre ei, oricare ar fi nevoia lui, ca și când ar fi singurul om de care trebuie să se îngrijească. O, această supraveghere atentă și exactă a fiecărui mădular al trupului Său! Cât de scump, de minunat, de slăvit este Cristos!” R. C. C.

Lucrând împreună în dragoste

„Căci episcopul, ca econom al lui Dumnezeu, trebuie să fie fără prihană, nu încăpățânat.” Tit 1:7a

Adevărata calitate a dragostei noastre se dezvăluie în situațiile tensionate din cadrul relațiilor noastre cu alții, în special cu cei care ne sunt cei mai apropiați în lucrarea Domnului.

Chapman nu a dorit niciodată să se ocupe de toate aspectele unei lucrări de unul singur, pentru a-și asuma toată slava. Nu era un pastor singuratic. Convingerea lui era că „avem nevoie unii de alții; suntem dependenți unii de alții – nu suntem fântâni, ci canale de binecuvântare.” Încă de la începutul slujirii sale, Chapman a apreciat mult împărțirea responsabilităților între cei chemați să conducă. Înainte de a pleca la Barnstaple, l-a rugat pe prietenul său, William Hake, să-l însoțească și să ia parte la misiunea sa de acolo, însă Hake nu putea părăsi Londra în acel moment.

Pe măsură ce biserica s-a maturizat, Chapman a devenit unul dintre bătrâni, care-i învățau pe credincioși și conduceau adunarea împreună. În grupul de bătrâni, Chapman se detașa de ceilalți, asemenea lui Petru în grupul de doisprezece ucenici, fiind cel dintâi printre egali și purtător de cuvânt al grupului.

Chapman a refuzat orice titlu sau statut ecleziastic. Avea convingerea fermă – lucru pe care îl afirma deseori în predicile sale – că Cristos este Capul adunării și că El este întotdeauna prezent ca Mare Păstor, pentru a călăuzi și ocroti turma. Ca atare, el și ceilalți bătrâni se considerau subpăstori ai lui Cristos, Conducătorul lor. Din acest motiv, rugăciunea era o responsabilitate majoră a slujbei lor în cadrul adunării, pentru că era mijlocul prin care puteau afla voia Marelui Păstor.

Asemenea unui bun păstor, Chapman era permanent în căutare de oameni care să slujească, împingându-i în față, ajutându-i să-și dezvolte darurile. „Biserica, trupul lui Cristos,” spunea el, „nu poate să se înalțe deasupra stării sale de regres din prezent, atâta timp cât nu există în fiecare credincios conștiința îndeplinirii responsabilităților care-i revin ca mădular în trup.” Chapman avea convingerea că era de datoria lui să ajute pe oameni să-și dezvolte credința în Domnul.

La acea vreme, rareori bisericile ofereau o instruire formală cu privire la conducerea spirituală, așa încât cei care doreau să fie învățători din Cuvântul lui Dumnezeu acumula cunoștințe pe măsură ce practicau această slujire. Așa cum Chapman începuse să predice sub călăuzirea lui Harington Evans la John Street Chapel din Londra, în același mod a ajutat el pe bărbații de la Ebenezer să-și dezvolte darurile în materie de predicare, păstorire și evanghelizare. „Pentru a scoate un soldat bun”, spunea Chapman, „pune-l în linia întâi, un bun marinar – pune-l la pupă. Așa și cu creștinul.”

Doi tineri între 20 și 30 de ani – William Bowden, unul dintre copiii în credință ai lui Chapman din anii de început ai slujirii sale și George Beer – păreau să promită. Chapman i-a încurajat pe acești bărbați să înceapă să predice în aer liber. Au început cu zona din cartierul sărac din vecinătatea casei lui Chapman, unde s-au confruntat cu multă ostilitate, fiind jigniți și amenințați cu atac fizic. Dar mulți l-au primit pe Cristos mulțumită eforturilor lor, lucru care le-a întărit convingerea că Dumnezeu îi chema în lucrarea de evanghelizare.

Acești doi prieteni au continuat să lucreze împreună, predicând și evanghelizând în satele din apropierea orașului Barnstaple. În consecință, în câteva sate s-au înființat biserici în locuințe particulare. Unele dintre acestea au crescut îndeajuns pentru a-și construi clădiri proprii și a adopta un program stabil de întâlniri. Aceste biserici depindeau de Bowden, Beer, Chapman și alții în ce privește îndatoririle pastorale.

Însă ajutorul pe care Bowden și Beer i l-au dat lui Chapman nu a durat mult. În 1835, Anthony Norris Groves s-a reîntors în Anglia, după cinci ani extrem de dificili petrecuți în Bagdad, unde slujise în calitate de misionar. Lucrarea lui nu adusese multă roadă. Deși foarte descurajat, era hotărât să continue să lucreze ca misionar. Aflând că ar exista o ușă deschisă pentru misiune în India, călători până acolo și găsi o țară care, fără îndoială, era deschisă față de Scriptură, dar care ducea lipsă de lucrători care să răspândească Vestea bună. Fără zăbavă, începu să aleagă bărbați și femei care erau dispuși să participe la lucrarea de evanghelizare de acolo. Bowden, Beer și soțiile lor s-au numărat printre cei pe care Groves i-a ales să slujească în India.

Chapman nu s-a descurajat odată cu pierderea celor doi tineri, Bowden și Beer. El știa că Dumnezeu îi pregătise, iar acum erau gata și dornici să înceapă lucrarea vieții lor. De aceea Chapman i-a sprijinit și încurajat din plin

să răspundă la chemarea lui Dumnezeu. El știa că mutarea într-o altă arenă de slujire era pur și simplu o nouă fază a planului lui Dumnezeu.

Chapman i-a ajutat pe mulți alții, printre care pe tânărul fermier, George Lovering, pe care îl botezase odată cu fiica lui Wrey. Lovering a devenit, în scurt timp, foarte activ în lucrarea de evanghelizare din satele care se învecinau cu Barnstaple. Mai târziu, a lucrat vreme de treizeci de ani în nordul comitatului Devon, punând bazele unor biserici în câteva sate din sudul și estul orașului Barnstaple. Mai era și Henry Heath, un tânăr entuziast care studia pentru a deveni preot în Biserica Anglicană și care l-a cunoscut pe Cristos prin intermediul lui Chapman. Și el a slujit ca învățător și conducător în Bear Street și, mai târziu, a plecat să predice la Hackney, la nord de Londra.

Unul dintre colaboratorii cei mai loiali ai lui Chapman a fost Elizabeth Paget, sau „Bessie”, cum o numeau toți. Elizabeth era cu douăzeci de ani mai în vârstă decât Chapman. Depășise vârsta de cincizeci de ani când s-a mutat în Barnstaple, pentru a-și devota apoi întreaga viață adunării din Bear Street. Deși dispunea de avere, și-a cumpărat casă în cartierul sărac, pe Buildings Street la nr. 9, vizavi de locuința lui Chapman.

Ca și acesta, Elizabeth era o evanghelistă energică. A pus bazele Școlii Duminicale, a amenajat o încăpere în locuința ei unde săracii să poată servi o mâncare caldă și și-a pus casa la dispoziția lucrătorilor Domnului care erau în trecere prin oraș sau care aveau nevoie de un loc de odihnă. Uneori, în cele două locuințe se aflau nu mai puțin de douăzeci de persoane.

Timp de aproape treizeci de ani, până la moartea ei, în 1863, la vârsta de 80 de ani, Elizabeth a lucrat cu Chapman. Acest aspect prezintă importanță, întrucât Bessie era puternică, inteligentă și o conducătoare înăscută. Personalitatea ei puternică ar fi putut da naștere la conflicte cu Chapman, dar smerenia evlavioasă și dragostea le-au permis să lucreze împreună în pace și armonie. Astăzi, ca și pe vremea lor, o asemenea unitate și pace îl onorează pe Dumnezeu și arată lumii puterea Duhului Sfânt.

Dintre colegii de lucrare ai lui Chapman se detașează William Hake, fără îndoială cel mai iubit prieten al lui. Chapman era convins că Hake îi împărtășește simțirile mai bine decât oricine altcineva: „Inimile noastre erau sudate în părtașia Duhului... Fiecare dintre noi era încredințat de dragostea pentru Scriptură și de dorința de a asculta fără rezerve de Domnul a celuiilalt.”

Când Chapman s-a mutat la Barnstaple, a dorit să fie însoțit de Hake, pentru ca împreună să păstorească biserica de acolo. Însă copiii lui Hake erau încă mici, în plus slujba sa de director al unui internat creștin îi dădea mari satisfacții. S-a convins că este voia Domnului ca el să lucreze cu Chapman în Barnstaple treizeci de ani mai târziu. Cei doi au lucrat împreună douăzeci și cinci de ani, până la moartea lui Hake. Au vizitat, metodic, aproape fiecare locuință din Barnstaple, au condus grupuri de studiu biblic, și-au pus casele la dispoziția misionarilor și au sprijinit numeroasele biserici mai mici, ce se înmulțeau, din jurul orașului Barnstaple. Amândoi aveau un asemenea impact asupra oamenilor din oraș, încât aceștia se refereau la ei folosind apelativul „Patriarhii”.

După moartea lui Hake, Chapman menționează faptul că au fost împreună în lucrarea Domnului, într-o relație de armonie plină de dragoste care a durat peste cincizeci de ani:

Părtășia noastră s-a maturizat în permanență și, pe parcursul a cincizeci și nouă de ani de prietenie neîntreruptă, nu a înregistrat niciun moment de ceartă sau amărăciune. Dragul meu prieten, plecat la Domnul, obișnuia să spună: „Frate drag, nu ne-am certat niciodată.”... Contribuiam amândoi, zilnic, la comoara celuiilalt de bunăvoință și adevăr... În ce privește călăuzirea pașilor noștri, ordonarea căilor noastre și administrarea caselor noastre, ne rugam Domnului și așteptam răspunsul Lui, întotdeauna împreună... Când părerile noastre nu coincideau, așteptam ca Domnul să lucreze în noi unitatea în gândire și niciunul dintre noi nu făcea vreun pas contra judecății celuiilalt – ca atare, nu existau certuri, nici amărăciune!

Mărturia lui Chapman arată că ei nu erau întotdeauna de acord în toate lucrurile, inclusiv în interpretarea unor profeții. Chapman era convins că răpirea credincioșilor va surveni după Necazul cel mare, în timp ce Hake (ca, de altfel, majoritatea prietenilor lor) avea o părere diferită, însă dragostea era mai puternică decât neînțelegerile lor într-o chestiune sau alta.

De fapt, Chapman nu îngăduia ca părerile sale personale despre momentul revenirii lui Cristos să nască disensiuni în biserică. A dat dovadă de un duh de smerenie și supunere față de ceilalți bătrâni în această chestiune. În 1896, i-a adunat pe bătrânii de la Bear Street afirmând răspicat: „nu voi crea disensiuni, expunând în adunare concepția mea diferită.” De dragul unității, el nu dorea să transmită învățăături care erau în contrast cu poziția

celorlalți bătrâni; cu toate acestea, nu a considerat că este necesar să-și schimbe convingerile.

În ce privește doctrinele de bază și principiile Scripturii, Chapman rămânea neclintit. Vorbea cu grijă și cu îndrăzneală pe asemenea teme, dar își echilibra învățăturile manifestând înțelegere și dragoste evlavioase. Viața a lui Chapman a fost marcată de multe prietenii frumoase, de lungă durată, cu oameni din medii variate. O asemenea viață bogată este rezultatul înțelepciunii care vine de sus și care „este întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune” (Iacov 3:17).

Gânduri pentru meditație

„Umblă după locurile dintâi la oșpețe... le place să le facă oamenii plecăciuni... și să le zică ‚Rabi!’ Voi să nu vă numiți Rabi!... căci Unul singur este Dascălul vostru: Cristosul. Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru.” Matei 23:6a, 7b, 8a, 10b, 11

„Nu doar că am avea stăpânire peste credința voastră; dar vrem să lucrăm și noi împreună la bucuria voastră; căci stați tari în credință.” 2 Corinteni 1:24

„Sfătuiesc pe prezbiterii dintre voi... Păstoriți turma lui Dumnezeu care este sub paza voastră... Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei.” 1 Petru 5:1a,2a,3

„Ce mare victorie a fost aceea pe care Ionatan a câștigat-o cu sine însuși, când s-a bucurat să-l vadă pe David înălțat mai presus de el! A priceput gândul lui Dumnezeu din David și, pentru că învățase să se bucure în Domnul, nu a văzut în David pe unul care urma să aibă parte de o cinste mai mare decât a lui, ci doar un alt bărbat credincios, ridicat pentru Dumnezeu și Israel.” R. C. C.

Viziune și evanghelizare

„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Cristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire.” Romani 1:16a

Pentru ca inima credinciosului să bată în ritmul inimii lui Dumnezeu, el trebuie să aibă o dragoste sinceră pentru cei pierduți. Încă de când s-a întors la Domnul, Robert Chapman a fost un evanghelist energetic. Împărtășea vestea bună a mântuirii oricui era dispus să-l asculte – prieteni, rude și oameni de pe stradă. În perioada în care locuia la Londra, Chapman vizita regulat cartierele sărace, împărtășind adevărul despre dragostea lui Cristos și punând în practică acea dragoste prin fapte bune.

Când s-a mutat în Barnstaple, inima lui de evanghelist a continuat să bată în același ritm. Fără zăbavă, a început să viziteze cartierele sărace, vorbind cu oamenii de pe stradă și vizitându-i pe alții acasă. Ținea adunări de evanghelizare în magazii, după care discuta cu cei care doreau să afle mai multe cu privire la calea credinței. De asemenea, obișnuia să parcurgă distanțe mari, inițiind conversații cu oamenii pe care îi întâlnea pe drum.

În timp ce adunarea din Bear Street Chapel creștea și s-a format în cadrul ei un nucleu puternic de credincioși maturi, Dumnezeu a trecut la o altă etapă a planului Lui pentru viața lui Chapman. În inima lui Chapman era de mult dorința de a lucra ca misionar în Spania. Nu știa cum sau când va putea ajunge acolo, dar era convins că, într-o zi, o va face. Prima ocazie s-a ivit în 1838.

În acea vreme, Spania era un loc foarte periculos pentru creștinii evanghelicici. Țara era controlată de romano-catolicism, iar legile interziceau predicarea în afara sistemului religios dominant. Evanghelicicii erau persecutați în mod deschis, misionarii străini erau împiedicați să pătrundă în țară. Prietenii lui Chapman l-au îndemnat să renunțe la planurile lui, dar el era hotărât să plece. Entuziasmul său tineresc pentru lucrarea misionară din Spania se transformase într-o convingere deplină că Dumnezeu îl chema să o îndeplinească.

Știind că predicarea publică era imposibilă, Chapman plănuia să-și folosească darul de a interacționa cu oamenii, discutând cu cei pe care-i întâlnea în drumurile sale. Era bine pregătit pentru această aventură. Cu ani în urmă, studiasese limbile spaniolă și portugheză, pe care le vorbea fluent.

(Chapman era capabil să predice în cinci limbi.) Convins că venise timpul să-și pună planurile în aplicare, plecă în Spania.

În timpul acestei vizite, el străbătu orașe și sate, împărtășind mesajul mântuirii prin Cristos celor pe care-i întâlnea. Precum se așteptase, nivelul spiritual al țării era coborât, iar evanghelizarea fățișă era periculoasă. Spre sfârșitul călătoriei sale, nu departe de coasta atlantică a Spaniei, a urcat un munte înalt, El Castilo, de pe al cărui pisc a cuprins cu ochii țara care fusese atât de binecuvântată la începutul erei creștine, dar care fusese, mai apoi, scena atâtor orori ale Inchiziției. Acolo, Chapman l-a rugat pe Domnul să intervină și să permită luminii Evangheliei să străpungă întunericul spiritual care domnea peste întreaga țară.

Călătoria lui Chapman în Spania se încheiase, dar povara din inima lui nu era mai ușoară. În predicile sale, el sublinia deseori nevoia spirituală a Spaniei și îi îndemna pe ascultători să chibzuiască dacă doresc să-și pună viețile la dispoziția lui Dumnezeu, pentru a fi folosiți în slujba Lui în acea țară. Relatările sale cu privire la situațiile prin care trecuse acolo au înflăcărat inimile multor creștini din Anglia. În consecință, un număr de bărbați și femei și-au devotat viețile lucrării misionare din Spania. În perioada anilor 1840 și 1850, s-au pus bazele câtorva organizații creștine, în scopul de a duce Evanghelia în acea țară. Cu timpul, Societatea Biblică Britanică și Străină (una dintre bisericile afiliate Societății era și cea condusă de Chapman) a făcut progrese în acțiunea sa de distribuire de Biblii și de literatură creștină în limba spaniolă.

Chapman a mai făcut două călătorii misionare în Spania, ultima în 1871, la vârsta de șaizeci și șapte de ani. Timp de zece luni, a străbătut țara, împărtășind mesajul Evangheliei oricărui om care era dispus să asculte.

Parte din drum, Chapman l-a făcut cu trenul, însoțit de un grup restrâns de misionari. Călătoria a fost lentă, cu multe opriri. Ori de câte ori trenul oprea într-o stație, Chapman și colegii săi de lucrare profitau de situație și împărțeau Evangheliile. Într-o stație, supraveghetorul a fost de părere că au încălcat legile, întrucât trenul și stația de cale ferată erau proprietate privată.

În scurt timp, sosi poliția pentru a-i duce pe Chapman și grupul de misionari la Primărie. Chapman însă a folosit o tactică pe care însuși Isus o folosise în confruntarea cu fariseii și cărturarii. Scoase bani din buzunar și întrebă: „Am dreptul să arunc acești bani săracilor care cerșesc în stație? Am aici pâine; am dreptul s-o dau săracilor?” Polițiștii nu au știut ce să răspundă

și le-au îngăduit să-și continue călătoria.

În acea seară, grupul a coborât din tren pentru a căuta un loc să înnopteze. Au găsit un loc, dar cărătorii de bagaje i-au avertizat – întrucât era evident că sunt englezi și religioși – că proprietarul are un temperament violent, este un fanatic politic și participase recent la o răscoală. Cu siguranță, o discuție pe teme religioase cu acest om ar fi periculoasă.

Chapman i-a ascultat, apoi l-a căutat pe proprietar și i-a spus: „Există un lucru de care englezii și spaniolii au nevoie mai mult decât de orice altceva.”

„Ce anume? l-a întrebat proprietarul.

„Pacea cu Dumnezeu. Ai această pace, prietene? Eu o am de mulți ani, datorită lui Isus Cristos.”

În mod surprinzător, omul răspunse favorabil. Ceru câteva Evanghelii dintre cele distribuite de misionari, iar aceștia fură bucuroși să i le pună la dispoziție.

Odată, aflându-se într-o diligență, Chapman întâlni un om care se dovedi a fi reprezentantul unei societăți misionare. El îl văzu pe Chapman citind Biblia:

M-am prezentat și curând am aflat că eram amândoi implicați în aceeași lucrare. Și cum călătorisem în multe țări din lume, mi-am oferit serviciile de însoțitor. Dl. Chapman mi-a mulțumit și mi-a înmănat portofelul. Gestul său m-a surprins; am crezut că mă aflam în compania unui om bun, dar puțin „sărit de pe fix”.

Când am ajuns la Sevilla, am fost înconjurați de o gloată de oameni, dintre care unul ne-a cerut bani pentru a ne căra bagajul până la han. Dar suma fusese deja inclusă în preț, astfel că m-am opus vehement cererii. Atunci am simțit o mână care m-a bătut cu blândețe pe umăr și, pe când mă întorceam, dl. Chapman mi-a spus: „Dă-i omului banii”.

Înfuriat, i-am replicat: „Nu, dle Chapman, nu o s-o fac. Iată portofelul dumitale, poți să faci ce dorești, dar eu n-o să mă las păcălit.”

Nu o să uit niciodată scena care a urmat. Dl. Chapman a scos repede din portofel suma cerută, a luat mâna omului într-a sa și, punându-i banii în palmă, i-a spus că este conștient că e o șarlatanie, dar că el venise în țara lui pentru a împărtăși vestea bună a mântuirii – aceea că „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu.” Banii aceia trebuie că îi ardeau palma omului, în timp ce stătea și asculta Evanghelia.

Treptat, părerea mea despre tovarășul meu de călătorie se schimbă și, în loc să mă mai simt un călător rafinat, am început să mă simt asemenea unui copil în comparație cu el. După ceai, dl. Chapman m-a întrebat dacă doresc să-l însoțesc într-o plimbare, iar eu am consimțit imediat. Am parcurs drumul dintr-o parte a orașului într-alta împreună.

Dintr-o dată, dl. Chapman s-a întors către mine și m-a întrebat: „Frate, cunoști drumul de întoarcere la hotel?” „Dacă știi să ajung înapoi? Nu, dl. Chapman, nu știu, n-am mai fost niciodată în acest oraș.”

„Bine, atunci hai să-L rugăm pe Dumnezeu să ne călăuzească.” Până să am timp să spun ceva, m-am simțit tras până la intrarea unei străduțe laterale și l-am auzit pe dl. Chapman rugându-se, spunându-I Domnului că ne aflam în acest oraș în calitate de slujitori ai Săi și cerându-I să ne arate calea de întoarcere la hotel și să ne dea ocazia de a vorbi cu cineva despre sufletul lui.

Am rămas mut. Nu știam nimic despre o astfel de relație apropiată și despre spiritul de dependență constantă de Dumnezeu. După aceea, pe când făceam calea întoarsă pe strada pe care ne aflam, dl. Chapman, care citea în grabă numele magazinelor, se opri și spuse: „Iată un nume englezesc; să intrăm.”

Era magazinul unui clopotar. Am intrat și, imediat, un om cu o pălărie de hârtie își făcu apariția dintr-o altă încăpere. Chapman merse spre el și-l întrebă: „Sunteți englez?”

„Da, și sunt bucuros să aud limba mea maternă. Este pentru prima dată de când am sosit în această țară când cineva îmi pune o asemenea întrebare sau se interesează de mine. Vă rog, poftiți înăuntru.”

I-am urmat, întrebându-mă ce va urma. Biblia dlui Chapman a ieșit imediat la iveală și, în scurt timp, s-a încheiat o conversație pe teme biblice extrem de interesantă. Omul era foarte sincer. Urmă rugăciunea, apoi dl Chapman, ridicându-se de pe genunchi, spuse: „Suntem străini în oraș; sunteți atât de bun să ne spuneți cum putem ajunge la hotel?”

„Să vă spun, domnule? Vă voi însoți până acolo”, fu răspunsul prompt, și chiar așa și făcu, în timp ce eu eram adânc impresionat de caracterul omului lui Dumnezeu în a cărui prezență și tovarășie fusesem adus într-un mod atât de surprinzător.

După câțiva ani, tovarășul de călătorie al lui Chapman s-a întors în

Sevilia și l-a găsit pe clopotar. În urma contactului cu Chapman, omul își predase viața lui Cristos și vestea Evanghelia!

Schimbările spirituale pozitive din Spania au reprezentat o binecuvântare pentru Chapman. Călătoriile lui au stimulat interesul organizațiilor misionare, iar rugăciunile sale constante au ajutat la deschiderea acelei țări pentru Evanghelie. Cei care s-au dedicat lucrării misionare în Spania și Portugalia au avut parte de sprijinul său consecvent. Chapman s-a rugat pentru acești misionari neîncetat. Le trimitea des scrisori de încurajare. Când vizita aceste țări, lucra umăr la umăr cu ei, distribuind literatură creștină și predicând. Când misionarii se întorceau în Anglia în concediu, el le oferea posibilitatea de a se odihni în locuința sa.

Chapman i-a îndrumat pe mulți viitori misionari, printre aceștia aflându-se și Hudson Taylor. El l-a încurajat să își pună în practică planurile de a evangheliza în China. Când Hudson a înființat Misiunea pentru China Continentală, Chapman a fost desemnat persoană de contact, împreună cu alții (aceștia erau sprijinitori ai Misiunii și îndrumători ai celor care se interesau de ea).

De-a lungul anilor, Taylor l-a vizitat pe Chapman de câteva ori. Acesta îi scria deseori lui Taylor, încurajându-l în lucrarea de evanghelizare pe care o desfășura. Într-o scrisoare nedată, Chapman scrie:

Dragă frate Taylor, nu uita că te sprijinim. Dorim părtășia cu dumneata în lucrarea pe care o desfășori. O! Vino și vorbește-ne, nouă, fraților tăi de aici. Scrie-ne când poți veni... Dumnezeu este încântat să ne umple gurile deschise!

Când s-au reîntâlnit, în 1872, Chapman l-a salutat pe Taylor cu cuvintele: „Te-am vizitat în fiecare zi, de când ai plecat în China”, vrând să spună că se rugase zilnic pentru Taylor.

La scurt timp după moartea lui Chapman, J. Norman Case, de la Misiunea pentru China Continentală, a scris următorul omagiu, ce rezumă rezultatele sprijinului lui Chapman acordat misiunilor mondiale.

Misionarii din China și din alte țări au pierdut un prieten adevărat și un sprijinitor constant al lor înaintea scaunului harului... Suntem uluiți când ne gândim câte vieți au fost călăuzite și motivate pe căile harului și ale evlaviei, prin slujirea și exemplul acestui om. În Canada, Australia, China și

În multe părți din Insulele Britanice, am întâlnit bărbați și femei care, în ciuda împotrivrării și batjocurii venite din partea prietenilor, a creștinilor cu numele și a lumii, au perseverat pe... calea rânduiei bisericești nou-testamentale, a nepotrivrării cu lumea și a slujirii în lepădare de sine, stimulați de statornicia cu care prietenul nostru, plecat dintre noi, și-a trăit viața.

Gânduri pentru meditație

„Simt o mare întristare și am o durere necurmată în inimă. Căci aproape să doresc să fiu eu însumi anatema, despărțit de Cristos, pentru frații mei, rudele mele trupești.”

Romani 9:2,3

„'Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său.'” Luca 10:2

Unui misionar tânăr pregătit să plece pe câmpul de misiune, Chapman i-a spus: *„Rămâi în starea de jos, privește în sus și mergi înainte.”*

„Dacă acționăm doar pentru că nu întâmpinăm greutăți, aceasta nu este Credință. Credința acționează pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, indiferent de dificultăți. Umblarea prin credință Îl onorează pe Dumnezeu în cel mai înalt grad.” R. C. C.

„Principala calitate a Credinței este că ne aduce într-o stare de părtășie cu Dumnezeu. Abel, primul despre care se vorbește în Evrei 11, este lăudat, nu pentru vreo faptă importantă, ci pentru că închinarea lui a fost plăcută înaintea lui Dumnezeu. Dacă ne încredem în El, puterea Credinței nu are limite, indiferent de lucrarea în care este folosită.” R. C. C.

Autodisciplina

„*Roada Duhului... este: dragostea... [și] înfrânarea poftelor.*”

Galateni 5:22a, 23a

Martin Lloyd-Jones a făcut odată o observație revelatoare:

Citiți viața oricărui sfânt care a împodobit viața Bisericii și veți observa imediat că trăsăturile cele mai importante ale vieții aceluia sfânt au fost disciplina și ordinea. Disciplina este, invariabil, caracteristica tuturor oamenilor remarcabili ai lui Dumnezeu... Evident, este o caracteristică profund biblică și absolut esențială.

Încă din anii de început ai slujirii sale, Chapman a recunoscut necesitatea de a se dedica în mod consecvent disciplinei personale. Considera de o mare valoare îngrijirea minții, a trupului și a sufletului. A văzut și nevoia fundamentală a înviorării spirituale și fizice, de aceea și-a pus casa la dispoziția lucrătorilor creștini care aveau nevoie de odihnă. Viața sa personală a fost un model de trăire creștină disciplinată, care a adus roade spirituale.

Chapman își hrănea duhul în fiecare zi. El era de părere că, datorită faptului că robul Domnului „slujește altora în permanență, el trebuie să primească rezerve noi de la Dumnezeu oricărui har, pe toate căile. Cugetarea la Cuvântul Domnului și rugăciunea ar trebui să-i ocupe cea mai mare parte din timp.” În majoritatea zilelor, citea Cuvântul lui Dumnezeu și medita la el ore în șir. Acest timp de studiu și părtășie cu Dumnezeu era sursa puterii sale spirituale și a cunoașterii voii Lui. De asemenea, rugăciunea era o îndeletnicire constantă pentru el. Îi vorbea Domnului despre tot ce era pe inima lui, la orice oră din zi, indiferent de activitatea în care era implicat.

Chapman se îngrijea, de asemenea, de sănătatea lui trupească. Pentru a-și menține trupul într-o stare bună, Chapman se culca devreme și se trezea devreme. Obișnuia să facă plimbări lungi, în ritm alert, în fiecare zi. Picioarele sale lungi și mersul rapid îi permiteau să parcurgă distanțe mari într-un timp relativ scurt, capacitate care i-a fost de folos în călătoriile sale misionare. Mesele sale erau alcătuite din bucate puține și simple, iar sâmbăta postea. Chapman remarca deseori că trupurile noastre sunt destinate a fi folosite în slujba lui Dumnezeu și, prin urmare, trebuie să avem grijă de ele.

În egală măsură era preocupat de a avea o stare mentală bună. Își rezerva cu fermitate pentru sine zilele de sâmbătă – nu-și programa nicio

activitate și primea doar persoane cu probleme urgente. Locul lui favorit de relaxare a trupului și a minții în comuniune cu Dumnezeu era atelierul de tâmplărie. Amenajat într-o mică încăpere din spatele casei, atelierul conținea unelte de calitate și un strung pentru prelucrarea lemnului. De-a lungul anilor, Chapman a realizat multe piese elegante de mobilier, printre care și un birou. Unele au fost folosite în Bear Street Chapel. Unora dintre musafirii lui le-a dăruit castroane, cârpătoare pentru tăiat pâine. A și vândut câteva piese pentru a deschide un fond destinat lucrării misionare.

Deși acorda atenția cuvenită îndatoririlor sale față de biserica din Barnstaple și față de oaspeții săi, Chapman nu le îngăduia să-i uzurpe disciplina sa personală, pe care era convins că trebuie s-o respecte. Cunoștea riscurile la care se expunea dacă nu se îngrijea în mod corespunzător. Ca atare, a acordat atenție disciplinei personale în privința duhului, a minții și trupului pe parcursul întregii sale vieți. Un oaspete al său, pe vremea când Chapman era în vârstă de nouăzeci și opt de ani, remarcă disciplina de care dădea dovadă, entuziasmul și vigoarea sa mentală:

În ziua Domnului, în loc să fie epuizat după post [ținut sâmbătă], la vârsta sa avansată, dă dovadă de o vitalitate mai mare ca oricând. L-am auzit exclamând, cu o bucurie exuberantă, către unul dintre prietenii săi: „Domnul a înviat cu adevărat, frate; Domnul a înviat cu adevărat!” La micul dejun, sufletul său este plin de dă pe dinafară de laudă și mulțumire, în care scaldă auzul comensurilor. Compania sa este extrem de plăcută, conversația cu el este agreabilă și ziditoare, iar când un prieten spune o glumă amuzantă, râde din toată inima... Lumina de pe chipul său vesel îi inundă pe toți, fără deosebire. „Una dintre cele mai mari mângâieri de care am parte la bătrânețe este să am frați tineri în jurul meu”, remarcă el deseori.

Gânduri pentru meditație

„Mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovădui altora, eu însumi să fiu lepădat.” 1 Corinteni 9:27

„Să așezi prezbiteri în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit: dacă este cineva... înfrânat.” Tit 1:5b,6a,8b

„Dumnezeu ne cere socoteală de ce avem, nu de ce nu avem. Dacă dispun doar de zece minute pentru a citi din Cuvânt, folosesc eu cu responsabilitate acele zece minute?” R. C. C.

„Daniel a făcut din rugăciune și cugetarea la Cuvântul lui Dumnezeu principalele ocupații din viața sa; dacă ținem cont de situațiile în care a fost pus, vom vedea că puțini au întâmpinat obstacole mai mari ca el în căutarea lui Dumnezeu.” R. C. C.

Rugăciunea și închinarea

„Căci înainte de mutarea lui [a lui Enoh], primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu.” Evrei 11:5b

Chapman a fost, în primul rând, un om evlavios. Aceasta este cea mai bună recomandare pentru un conducător creștin. Nu există o putere mai mare, care să-i atragă pe oameni către Dumnezeu, decât exemplul unei vieți sfinte și evlavioase.

Asemenea regelui David, Chapman iubea închinarea înaintea Domnului. A scris circa 165 de cântări și poezii. În predici, meditații și cântări, referințele la crucea lui Cristos abundă. Tocmai de aceea, încă de la începutul slujirii sale la Bear Street Chapel, a hotărât ca masa Domnului să se ia săptămânal, pentru ca Cristos, „viața noastră”, să rămână centrul închinării credincioșilor. Una dintre cântările cele mai cunoscute scrise de el exprimă gândurile sale cu privire la lucrarea de ispășire înfăptuită de Cristos:

O, Mântuitorul meu răstignit!
Voi rămâne lângă crucea Ta
Și voi privi neconținut
Patimile grele ale morții Tale.

Isus, lovit, batjocorit,
Pe Iehova mi-L arată.
„Dumnezeu este dragoste”, am auzit
Și știu, privind tăria încercării Sale.

În chinul sufletului Său curat
Văd vina mea nemărginită.
O, câtă jосnicie în starea-mi decăzută,
De-aceea prețul răscumpărării e-așa de mare!

Voi locui sus, pe Golgota.
Acolo, duhul meu se va căi,
Voi afla odihna și sfințirea
După gândul Domnului din veșnicii.

Crucea are o mare putere de a trezi dragostea și evlavia în inimile noastre. Chapman spunea: „Dacă dorim să fim umpluți cu dragoste pentru Cristos, să ne gândim la dragostea lui Cristos pentru noi, manifestată prin moartea Sa pe cruce.” O strofă

dintr-o altă cântare compusă de el exprimă setea lui pentru o cunoaștere mai adâncă a dragostei Mântuitorului:

Aș vrea, Doamne, să pricep
Ceva ce nu cunoaște margini,
Să aflu taina dragostei divine,
Abisul chinurilor Tale.

În 1837, Chapman a publicat o colecție de cântări religioase, pe care biserica din Barnstaple a folosit-o mulți ani. Cântarea era o parte importantă a închinării la Bear Street Chapel. În serile de joi, la locuința lui Chapman se repetau cântări, ceea ce facilita mult cântatul de duminică dimineața cu restul adunării, în special învățarea unor cântări noi. Bear Street Chapel devenise o biserică matură, care iubea închinarea.

Asemenea tuturor creștinilor evlavioși, Chapman era un om al rugăciunii. „Dacă nu avem duhul de cerere și mulțumire”, scria el, „să începem cu duhul de mărturisire.” Chapman se ruga în orice problemă, niciuna nu era prea lipsită de importanță pentru a nu fi amintită în rugăciune. Plăcerea pe care o resimțea când se ruga se revărsa în cântările sale:

Ce mult îmi place, în singurătate,
Doamne mare, să vorbim,
Căci Tu sufletu-mi l-ai înnoit
Și Tată meu ai devenit.

Spunea deseori: „Când mă plec înaintea lui Dumnezeu, și El se pleacă spre mine.” Cunoștințele lui Chapman au avut multe dovezi despre convingerea lui că Dumnezeu se pleacă spre el pentru a-i asculta rugăciunile. Un misionar care l-a cunoscut a scris:

La prima sa călătorie în Spania, Chapman nu a fost descurajat de faptul că nu cunoștea niciun creștin în toată țara, ci s-a încrezut în Dumnezeu. După câțiva ani, când barierele în calea predicării Evangheliei au fost înlăturate,

nu a fost nicidecum surprins, căci se rugase pentru acest lucru și așteptase cu răbdare să primească răspunsul.

Următorul incident ilustrează dependența lui Chapman de Dumnezeu, de la care aștepta ocrotire în călătoriile sale misionare:

În timp ce străbăteam un loc pustiu dintr-o regiune a Spaniei, doi oameni au venit pe dinapoia mea; l-am auzit pe unul dintre ei spunând: „Este singur; să-l jefuim.” Mi-am înălțat imediat inima către Domnul și l-am cerut să mă ocrotească. Răspunsul a venit fără întârziere și oamenii aceia s-au îndepărtat fără să-mi facă niciun rău.

Viața de rugăciune a lui Chapman nu se limita la cereri personale și la laudă, ci includea și mijlocirea pentru alții, slujire pe care o considera a fi una aparte: „Este bine ca un copil al Domnului să se roage pentru sine însuși, dar e și mai bine să se roage pentru alții. Dumnezeu onorează duhul de mijlocire.”

Și într-adevăr, Chapman petrecea mult timp în rugăciune pentru alții. Într-o zi, o femeie pe care o cunoștea i-a cerut să se roage pentru copiii ei. Răspunsul lui a fost: „Nu pot să încep să mă rog pentru iubiții dumitale copii.” Surprinsă, femeia s-a scuzat că îndrăznise să apeleze la el, dar Chapman a întrerupt-o imediat, spunând: „Nu pot să încep pentru că am început deja!”

Altă dată, o tânără care se simțise chemată să plece în Spania pentru a lucra cu copiii, i-a cerut sfatul înainte să plece. Auzise despre lucrarea lui în acea țară și despre influența sa asupra misionarilor de acolo. Chapman o chemă la locuința lui din Barnstaple și, la sfârșitul întâlnirii, o rugă să revină a doua zi dimineața. Atunci îi dădu binecuvântarea sa și se rugă împreună cu ea ca Domnul să o ocrotească în lucrarea la care El o chemase.

În timp ce Chapman se ruga, sosi taxiul care urma să o ducă pe tânără la gară. Deși a auzit taxiul, femeia nu a vrut să întrerupă rugăciunea lui Chapman. Taxiul a așteptat-o, însă ea a ajuns prea târziu la gară și a pierdut trenul. Mai târziu, a aflat că trenul a fost implicat într-un accident grav; incidentul a fost confirmarea faptului că Dumnezeu a ocrotit-o și, totodată, răspunsul Lui la rugăciunea celor doi. Tânăra plecă în Spania, pe deplin încrezătoare în călăuzirea lui Dumnezeu.

Nedorind să devină un bătrân care regretă ocaziile pierdute și privește înapoi la ceea ce ar fi putut face și n-a făcut, Chapman s-a hotărât să trăiască pentru Cristos, atâta timp cât va putea. Spre sfârșitul vieții sale, el și-a atins acel țel prin rugăciunea fierbinte de mijlocire. Considerând mijlocirea „ocupația mea de bază de acum”, el petrecea mult timp în rugăciune, căci primea cereri

de la oameni din toată lumea.

Viața sfântă a lui Chapman a avut un imens impact asupra oamenilor. Chiar și cei care nu-L cunoșteau pe Domnul se refereau la Chapman folosind termenii „om al lui Dumnezeu”, sau „omul acela sfânt”. Mulți credeau că Chapman se bucura de protecția specială a lui Dumnezeu. Odată, când se urcă într-o diligență, vizitiul anunță: „Domnilor, nu-i nevoie să vă faceți asigurarea pe viață azi, domnilor; dl. Chapman călătorește cu noi!” Altă dată, pe când trenul în care se afla Chapman cobora un deal abrupt din apropierea orașului Barnstaple, o femeie a fost cuprinsă de spaimă. Însă un domn a asigurat-o că nu este niciun pericol, pentru că dl. Chapman se află în tren!

Chiar și persoanele cu vederi teologice diferite de ale sale îl respectau. Un romano-catolic, de exemplu, voia cu tot dinadinsul să convingă un vizitator de faptul că toți protestanții erau pierduți, întrucât se aflau în afara bisericii adevărate. În mijlocul argumentației sale, se opri și adăugă: „De fapt, există un protestant în Barnstaple care va ajunge în cer... Nu-i cunosc numele, dar locuiește în New Building Street. Este cel mai bătrân și mai sfânt bărbat din Barnstaple.”

Chapman a predicat ultima oară la Grosvenor Chapel, cu puțin timp înainte de a împlini vârsta de nouăzeci și opt de ani. Predica a durat o oră și un sfert. La aniversarea vârstei de nouăzeci și nouă de ani, în ianuarie 1902, a primit mesaje de felicitare din toată lumea. Un reporter de la o publicație ce apărea în Barnstaple a scris un articol lung cu acea ocazie, care se încheia cu aceste cuvinte: „Și nu în ultimul rând, pretențiile orașului Barnstaple de a fi unul aparte sunt întemeiate, deoarece s-a identificat cu lucrarea de o viață a acestui învățat, sfânt, autor și predicator unic.” În acea zi, care pentru el era o zi ca oricare alta, Chapman a folosit o parte din timp pentru a prelucra câteva talere din lemn pentru prietenii săi.

Câteva luni mai târziu, pe 12 iunie 1902, Robert Cleaver Chapman, copilul iubit al lui Dumnezeu, a plecat la Domnul.

Deși a evitat întotdeauna publicitatea și nu a făcut nimic pentru a-și atrage faima, el a devenit unul dintre cei mai respectați creștini ai timpului său.

Celor care au sugerat ca lucrarea vieții sale să fie scrisă atât timp cât se mai afla printre iubiții săi frați, el le-a răspuns că „era în curs de scriere și va fi publicată dimineța.” Deoarece dorea ca oamenii să aibă privirea ațintită asupra Mântuitorului, și nu asupra vieții lui, Chapman a distrus intenționat

aproape toate scrisorile pe care le primise de-a lungul anilor. Din acest motiv, se știe și s-a scris despre el mult mai puțin decât despre majoritatea contemporanilor lui.

Știm însă că, încă de când depășise pragul vârstei de douăzeci de ani, țelul său a fost „să trăiască asemenea lui Cristos”. Cât de bine a reușit? Iată ce scrie dl. J. R. Caldwell din Scoția, amintindu-și de o vizită pe care Chapman a făcut-o familiei lui când era trecut de optzeci de ani:

Cu adevărat amintirea vizitei sale va rămâne în inimile noastre ca o ilustrare prețioasă a puterii lui Dumnezeu de a reproduce într-un credincios chipul Fiului Său.

Deși Chapman nu dorea să fie venerat, dragostea sa a atins atât de mulți oameni, încât renumele a devenit moștenirea sa. Charles H. Spurgeon l-a numit: „cel mai sfânt om pe care l-am cunoscut vreodată.” Spre sfârșitul vieții, Chapman era vestit în toată lumea pentru dragostea, înțelepciunea și mila sa. Devenise atât de cunoscut în Anglia, încât o scrisoare sosită din străinătate și având trecut la adresă doar atât: „*R. C. Chapman, Universitatea Dragostei, Anglia*” a ajuns fără probleme la destinatar!